

Phu Lang Ngốc Của Ta

Contents

Phu Lang Ngốc Của Ta	1
1. Chương 1: Mặc Thư Kỳ	2
2. Chương 2: Kể Ngu Si	3
3. Chương 3: Độc Phát	5
4. Chương 4: Yêu	7
5. Chương 5: Khách Sạn Long Tường	10
6. Chương 6: Giải Độc	12
7. Chương 7: Vô Đề	14
8. Chương 8: Ánh Trăng Ban Đêm	16
9. Chương 9: Tìm	18
10. Chương 10: Lâm Lam	20
11. Chương 11: Đi Chung	22
12. Chương 12: Lựa Chọn Của Hồng	24
13. Chương 13: Cứu Giúp	26
14. Chương 14: Gặp Lại Lâm Lam	29
15. Chương 15: Đau Đớn Của Mặc Thư Kỳ	29
16. Chương 16: Nam Cung Lạc Trần	29
17. Chương 17: Tương Giao	29
18. Chương 18: Tuyệt Mệnh Sâu Độc	29
19. Chương 19: Lâm Gia Trang	31
20. Chương 20: Mặc Vong Trần	33
21. Chương 21: Đại Hội Võ Lâm [1]	35

Phu Lang Ngốc Của Ta

Giới thiệu

Mặc Thư Kỳ vốn là một cô gái nhỏ xinh đẹp hiếm thấy sống ở thế kỷ hai mươi mốt, mỗi ngày phải c

1. Chương 1: Mặc Thư Kỳ

Trước mắt một vùng tăm tối, không nhìn thấy, vẫn là không nhìn thấy, đã hơn ba tháng. Từ khi được người thiếu niên này cứu lên ở giữa sông đến hiện tại đã hơn ba tháng, vết thương trên người đã gần như khỏi hẳn, nhưng là mất nhưng. . . .

* * *

Mặc Thư Kỳ vốn là một cô gái nhỏ bình thường ở thế kỷ hai mươi mốt, mỗi ngày mở mắt ra nhìn thấy đều là màu trắng thuần khiết, ngửi thấy được chính là mùi thuốc sát trùng nhân nhạ. Đúng, từ nhỏ đến lớn cô vẫn sinh sống ở trong bệnh viện, bệnh tim bẩm sinh khiến cô không thể như một cô gái nhỏ bình thường làm cần mà hưởng thụ thanh xuân của mình.

Bởi vì không thể vận động mạnh, mỗi ngày tiếp xúc nhiều nhất ngoại trừ thuốc chính là sách. Mặc Thư Kỳ thích xem sách, bởi vì nó có thể làm cho tâm tình của cô trở nên bình tĩnh. Trái tim truyền đến từng cơn đau đốn, Mặc Thư Kỳ biết thời gian của cô đã đến, nhìn khuôn mặt cha mẹ lo lắng và ánh mắt u buồn của anh trai cô chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Một năm này Mặc Thư Kỳ mười sáu tuổi, đối với cái chết, cô cũng không có cảm thấy hoảng sợ, cũng không có bất kỳ đau xót. Bởi vì mười sáu năm này cô thấy rất thỏa mãn, rất vui vẻ, tuy rằng Mặc Thư Kỳ không có bạn bè, nhưng cô có cha mẹ cô và anh trai thương yêu, bọn họ cho cô tình yêu hoàn chỉnh, cho cô một gia đình hạnh phúc, duy nhất để Mặc Thư Kỳ cảm thấy tiếc nuối chính là cô không thể đáp lại bọn họ cái gì. Mặc Thư Kỳ nghĩ, nếu như có kiếp sau, cô hi vọng mình vẫn là con gái và em gái của bọn họ.

* * *

Mở mắt lần nữa là ở trong một nhà gỗ nhỏ rách rưới rưới, Mặc Thư Kỳ là bị một người đàn ông trung niên làm cho tỉnh lại, ở trong mắt Mặc Thư Kỳ, người đàn ông này tóc thật trắng dài tới eo nhỏ, trong mắt tràn đầy nước mắt, mặc trường sam màu xám gần đầy miếng vá.

Nơi ở của người đàn ông trước mắt hoá trang cùng trong nhà gỗ vì là không nhiều dụng cụ gia đình rách nát có thể thấy được nơi này rất cổ điển, chỉ ít đây không phải là nơi Mặc Thư Kỳ quen thuộc.

Người đàn ông tên là Tiêu Nam, là bảo mẫu của thân thể này. Nơi Tiêu Nam kể ra, Mặc Thư Kỳ hiểu rõ tình cảnh bây giờ của mình: Mãng đại lục này tên là Hoàng Giới, cô trước đây xem vị trí thế giới của Đường triều cũng xê xích không nhiều, không giống chính là, đây là thế giới do nữ tử đứng đầu.

Vị trí quốc gia hiện tại Mặc Thư Kỳ ở là vào phía đông Hoàng Giới là nước Tần, ngang hàng còn có phía tây là nước Sở, phía nam nước Yến và nghiêng về phía bắc là nước Tề. Bốn nước lớn kiềm chế lẫn nhau không can thiệp chuyện chính sự bên trong, đại lục vô cùng bình tĩnh, mọi người cũng đều sinh hoạt vô cùng an nhàn.

Thân thể này tên là Hàn Thư Kỳ, năm nay tám tuổi, là thứ nữ thứ bảy của Thừa tướng nước Tần - Hàn Thúc. Phụ thân Mạc Thanh Hàn vốn là một quan nhi đứng đầu thanh lâu, y cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông, là tài tử đệ nhất của nước Tần, cũng là đệ nhất mỹ nam, khắp nơi được nhiều người vây đỡ, rất nhiều vương công quý tộc đều muốn vì y chuộc thân, nhưng đều bị y từ chối. Không biết vì sao, Mạc Thanh Hàn lúc mười tám tuổi thì được Hàn Thúc chuộc thân mang về nhà, làm tiểu thị của Hàn Thúc. Không lâu liền sinh ra tiểu Thư Kỳ, sau khi sinh ra tiểu Thư Kỳ không bao lâu thì Mạc Thanh Hàn liền thất sủng.

Sau đó bị chính phu của Hàn Thúc là Lâm Khả Nhi đuổi chạy tới cái nhà này, tuy rằng bị đuổi, nhưng cũng có người hầu hạ ăn uống. Bởi vì Lâm Khả Nhi sợ ngày nào đó Hàn Thúc khôi phục lại tình cũ với Mạc Thanh Hàn. Tiểu Thư Kỳ vô cùng thông minh, vì được Thanh Hàn dạy dỗ rất nên thông minh ngoan ngoãn, nhưng bởi vì tuổi quá nhỏ, không hiểu được phải giấu tài năng, dần dần bị mọi người thân biết, tương tự cũng bị Lâm Khả Nhi chú ý tới, liền bị Lâm Khả Nhi nổi lên ý giết. Thanh Hàn vì bảo vệ tiểu Thư Kỳ tuổi nhỏ mà hương tan ngọc nát.

Mất đi chỗ dựa duy nhất tiểu Thư Kỳ cũng không chịu được đả kích phụ thân qua đời, một lần trong cơn sốt cao liền kết thúc sinh mệnh nhỏ. Cũng chính là lúc này Mạc Thư Kỳ ở thế kỷ hai mươi một vừa mất liền thay thế nàng.

Hai đời này: đối với cô gái Mạc Thư Kỳ cảm thấy chỉ có chút tiếc hận, cuộc sống ở bệnh viện mười mấy năm cô độc khiến cả người cô đều vô cùng lạnh nhạt, ngoại trừ người thân, cô đối với bất kỳ người nào cũng đều không có quá nhiều tâm tình, thế nhưng Mạc Thư Kỳ biết nếu mình kế thừa thân thể nữ nhi của Mạc Thanh Hàn, vậy y cũng chính là cha của mình.

Từ khi Thanh Hàn và tiểu Thư Kỳ chết cho đến khi Mạc Thư Kỳ đến, Hàn Thúc từ đầu đến cuối đều không có đi vào khu viện nhỏ này một bước, thật giống như đã không nhớ rõ chính mình từng có một tiểu thị và nữ nhi như thế. Thanh Hàn chết và tiểu Thư Kỳ bệnh nặng làm cho cái viện này dần dần bị mọi người lãng quên, Mạc Thư Kỳ cũng cố ý ẩn giấu dưới Lâm Khả Nhi không có lại đem quá nhiều tầm mắt đến mình mà vội đầu vào bên trong khu viện nhỏ này.

Dưới sự chăm sóc của Tiêu Nam, Mạc Thư Kỳ dần dần khôi phục sức khỏe, nhưng ở phía bên ngoài viện trong mắt người ngoài cô vẫn là một Thất tiểu thư có vẻ bệnh không được sung ái. demcodon-

Trong khoảng thời gian này Mạc Thư Kỳ vô cùng an nhàn, chưa từng hưởng thụ qua không khí tự do cô đối với cuộc sống như thế vô cùng yêu thích. Trời xanh, mây trắng, non xanh nước biếc cô đều vô cùng ngắm trông. Chỉ tiếc cuối cùng là cô bởi vì tuổi quá nhỏ cho nên cũng không thể rời khỏi cái khu viện nhỏ này, thế nhưng phụ thân Mạc Thanh Hàn để lại một cái hộp gỗ nhỏ khiến cô hiểu rõ đến một chút bí mật không muốn người khác biết.

Dưới gần giường Mạc Thanh Hàn có một ngăn bí mật, ngăn bí mật bên trong có một cái hộp gỗ nhỏ, chìa khóa mở hộp ra là một sợi dây chuyền từ nhỏ tiểu Thư Kỳ đã mang ở trên người. Trong hộp là hai phong thư và một ít đồ trang sức, những đồ trang sức này xem ra rất quý giá, ở phía dưới đồ trang sức có đặt ba quyển sách, phân biệt là (Y Kinh), (Độc kinh), và (Tu quyết).

Mạc Thư Kỳ phát hiện ra bên trong ba quyển sách (Y Kinh) này liền như tên của nó là một quyển sách thuốc bình thường, mặt trên ghi chép các loại thảo dược và chứng bệnh; (Độc kinh) là một quyển tụ tập các loại độc chế pháp kinh thư trong thiên hạ; mà cái tên (Tu quyết) kia là một quyển bí tịch võ công.

Mạc Thư Kỳ rất nghi hoặc, một cái quan nhi nho nhỏ ở Hồng lâu tại sao có thể có những thứ đồ này. Lập tức mở bức thư kia ra ở trên có viết ‘Thư gửi đến con yêu của ta’ mặt trong là:

2. Chương 2: Kẻ Ngu Si

Hiện tại Mạc Thư Kỳ ở một nơi gọi là thôn Bách Gia, trước đây trong thôn chỉ có một trăm gia đình, bởi vậy mọi người gọi là thôn Bách Gia. Ba tháng trước Mạc Thư Kỳ được kẻ có tên là ngu si ở thôn Bách Gia cứu lên, được hắn thu xếp ở trong nhà hắn, có hắn dốc lòng chăm sóc Mạc Thư Kỳ mới từ từ khôi phục sức khỏe.

Mạc Thư Kỳ phát hiện hắn bị người trong thôn coi là kẻ ngu si cũng không ngạc nhiên, chỉ là so với người bình thường đơn thuần lương thiện hơn, cho nên đến mức độ có chút ngạc nhiên thôi. Người ở trong thôn nói kẻ ngu si năm nay hai mươi tuổi, đã là cái lão nam tử.

Hai mươi năm trước phụ thân kẻ ngu si mang theo kẻ ngu si một thân một mình đi tới thôn Bách Gia. Sau khi sinh ra kẻ ngu si cả người liền đặc biệt suy yếu, mấy năm sau liền qua đời. Bởi vì dung mạo của kẻ ngu si cực xấu xí cho nên không ai nhận nuôi, cuối cùng một nữ tử họ Lâm trong thôn không nhìn nổi mà nhận nuôi hắn. Bởi vì xấu xí mà những nam tử cùng tuổi trong thôn cũng không muốn gần gũi hắn, nữ tử cũng không muốn liếc mắt hắn một cái. Lâm Ái nhận nuôi hắn chưa từng đọc sách, cho nên cũng không đặt tên cho hắn. Hắn không biết nói chuyện nên không cùng người khác trao đổi. Bởi vậy người trong thôn liền vẫn gọi hắn là kẻ ngu si, hắn cũng không ngại, vẫn thuần thiện cùng người trong thôn ở chung. Hắn không thường trợ giúp người trong thôn, bởi vậy sau khi Lâm Ái mất người trong thôn cũng ít nhiều gì chăm sóc hắn, cho nên hắn mới yên ổn mà sống đến hiện tại.

Thời điểm một lần kẻ ngu si đi bắt cá nhặt được Mặc Thư Kỳ, lúc đầu hắn còn tưởng rằng là con cá, mò tới mới phát hiện là một người. Kẻ ngu si vì tìm đại phu cho nàng nên đi chung quanh cầu xin người. Bởi vì không biết nói chuyện, hắn chịu không ít khổ sở, khắp nơi bị người khinh thường, đáng tiếc chính là cuối cùng vẫn không có mời đến. Bất đắc dĩ hắn không thể làm gì khác hơn là đi lên núi hái chút thảo dược bình thường.

Mặc Thư Kỳ sau khi tỉnh lại dưới sự giúp đỡ của kẻ ngu si liền liên hệ với ám vệ Hồng ở Mặc các. Sau đó ở chỗ này chậm rãi dưỡng thương. Thời điểm Mặc Thư Kỳ ở dưỡng thương, mỗi ngày nhà kẻ ngu si được người trong thôn đến thăm, có không ít người thanh niên trẻ bởi vì vẻ bề ngoài của Mặc Thư Kỳ mà đến gần cô. Mặc Thư Kỳ di truyền về bề ngoài của phụ thân, phụ thân được gọi là đệ nhất mỹ nam nước Tần. Mặc Thư Kỳ làm nữ nhi của y, dung mạo tất nhiên là sẽ không kém. Nhưng là sau khi mọi người phát hiện con mắt của Mặc Thư Kỳ bị mù liền dần dần rời xa cô. Có mấy người vì nhìn thấy khí chất không bình thường của Mặc Thư Kỳ, lường trước cô không phải người của gia đình bình thường, nói là không chú ý con mắt của cô, muốn theo cô, nhưng là đều bị Mặc Thư Kỳ từ chối. Từ đó chỉ có một mình kẻ ngu si nhẫn nhục chịu khó chăm sóc Mặc Thư Kỳ, không có ghét bỏ qua cô. Điều này làm cho lòng cô nhiều năm tịch mịch cảm thấy một chút ấm áp.

Thời điểm ám vệ tìm đến, người trong thôn muốn đến quan tâm giúp đỡ cô đều bị cô từ chối. Mặc Thư Kỳ cũng không có lập tức rời khỏi, cô để ám vệ xây dựng một gian nhà trúc trong rừng cách nhà kẻ ngu si cách đó không xa. Một bên dưỡng thương, một bên suy nghĩ kế hoạch kế tiếp theo. Hồng dẫn dắt vài ám vệ khác dựng tốt nhà trúc sau đó đưa đến một ít vật phẩm thường dùng ở Mặc các cho Mặc Thư Kỳ. Sau khi bố trí xong cô liền chuyển vào ở, vốn là muốn cho kẻ ngu si rời khỏi và phá gian nhà của hắn cùng đi, nhưng Hồng nhắc nhở Mặc Thư Kỳ nói hắn là nam tử, không nên một mình ở cùng một chỗ với nữ tử. Mặc Thư Kỳ vốn không thêm để ý những điều này, nhưng nghĩ tới người trong thôn liền đồng ý. Mặc Thư Kỳ cảm thấy vẫn gọi ân nhân của mình là kẻ ngu si rất nguy, cô cũng không muốn gọi hắn như vậy, nghe nói phụ thân hắn họ Lam, dưỡng mẫu họ Lâm, cho nên cô gọi hắn là Lâm Lam. Kẻ ngu si cũng rất yêu thích cái tên này, toét miệng nở nụ cười 'hì hì' cả ngày.

Sáng sớm mỗi ngày Lâm Lam sẽ đưa điểm tâm cho Mặc Thư Kỳ, Mặc Thư Kỳ vốn là muốn cho Hồng nấu, thế nhưng Hồng nói mình một nữ nhân làm sao có khả năng biết nấu cơm. Ám vệ đều là nữ tử, cho nên không ai biết nấu cơm. Mặc Thư Kỳ tự mình cũng biết nấu một chút, thế nhưng cô bây giờ không nhìn thấy, cho nên vấn đề cơm canh của bọn họ chỉ có thể giao cho Lâm Lam giải quyết. Mỗi lần tới bữa ăn Hồng sẽ đem nguyên liệu nấu ăn mới mẻ tới cho Lâm Lam. Sau khi Lâm Lam làm xong sẽ đưa tới, tay nghề của Lâm Lam thật sự rất tốt, bất luận nguyên liệu nấu ăn ra sao đến hắn nó đều sẽ biến thành từng món từng món thực bất mất.

Lâm Lam rất thích nghe Mặc Thư Kỳ đánh đàn, một lần hắn đến đưa cơm đang lúc Mặc Thư Kỳ có chút buồn bực chuyện của người Mặc gia, bởi vậy đánh đàn giải buồn. Lâm Lam nghe được cả người ngơ ngác đứng ở sau lưng cô, hắn nhắm mắt lại lắng lắng nghe, mãi đến tận lúc đàn xong một khúc sau đó hắn mới phản ứng lại, con mắt của hắn sáng long lanh, thật giống như là tự mình phát hiện ra đồ vật gì mới mẻ, không ngừng vỗ tay. Bởi vì là ân nhân của mình, Mặc Thư Kỳ cũng không ngại, ngược lại còn rất thích đánh đàn cho hắn nghe. Tuy rằng Lâm Lam cũng không hiểu âm nhạc, nhưng tâm tư hắn đơn thuần, rất dễ dàng liền có thể cảm giác được ca từ bên trong khúc nhạc chứa đựng tình cảm, tri kỷ như vậy liền nhớ mà tìm tới Mặc Thư Kỳ. Bởi vậy Hồng thỉnh thoảng có thể nhìn thấy Các chủ của mình đánh đàn cho vị công tử gốc kia nghe.

Sinh hoạt bình thản như vậy bị một chuyện bất ngờ cắt đứt. Ngày đó Mặc Thư Kỳ bởi vì té nhật để Hồng đẩy cô đi ra ngoài tản bộ, từ sau khi con mắt Mặc Thư Kỳ mù bước đi đều rất không tiện. Hồng tưởng tượng ra xe lăn của thế kỷ hai mươi mốt, Hồng sai người làm sau khi xong liền cho người mang lại đây. Mặc Thư Kỳ rất thích cảm giác được Hồng đẩy tản bộ ở trong rừng trúc, thời điểm khi các nàng đi tới cửa thôn cách đó không xa Lâm Lam và một người nam tử tuổi còn trẻ tranh luận gì đó, nam tử kia đẩy ngã Lâm Lam còn đánh đổ rổ của Lâm Lam. Hồng rất tức giận, muốn xông qua dạy dỗ nam tử kia thì bị Mặc Thư Kỳ ngăn lại. Mặc Thư Kỳ để Hồng đi vào gần một chút, muốn nghe bọn họ đang nói cái gì.

“Kẻ ngu si, người không nên mơ mộng hão huyền. Mặc tiểu thư sẽ không thích người, người cũng không nhìn lại mình một chút, làm sao có khả năng sẽ có người yêu thích người, ta cảnh cáo người, cách Mặc tiểu thư xa một chút, nàng là của ta.” Người thanh niên trẻ vừa nói một bên vừa đá rổ của Lâm Lam. Lâm Lam

chỉ là không ngừng lắc đầu, biểu thị chính mình không có.

“Này, người có nghe hay không, Mặc tiểu thư là người xinh đẹp giống như tiên trên trời làm sao có thể sẽ coi trọng nam tử xấu như người vậy, người làm sao còn không biết lấy nước tiểu soi soi lại chính mình, nhìn người xấu thành cái dạng kia, ta nhìn thấy người đều cảm thấy muốn nôn.” Nam tử nói xong nhắc lên ngón tay Lan Hoa Chỉ*, sờ sờ mặt của mình.

(dem: lấy ngón tay cái và ngón giữa chạm vào nhau sẽ ra kiểu này.)

“Vị công tử này, không biết người là ông mai nhà ai, chờ sau khi có ý muốn lấy phu chắc chắn tìm người đi làm mối.” Hồng đẩy Mặc Thư Kỳ dần dần tới gần Lâm Lam và tên nam tử kia. Mặc Thư Kỳ quay đầu về Hồng nhẹ nhàng gật đầu một cái, Hồng đem Lâm Lam dìu đến bên người cô, cô nắm thật chặt hai tay Lâm Lam không cho hắn né ra, nhỏ giọng ghé vào lỗ tai hắn nói: “Lam nhi, không có sao chứ, đều là ta không tốt, để người chịu oan ức.”

“Mặc... Mặc tiểu thư... ta... ta tên là Lưu Hà... ta là nam tử đẹp nhất thôn Bách Gia này... Mặc tiểu thư... ta thích người.” Lưu Hà lắp ba lắp bắp nói.

“Xin lỗi, Lưu công tử, ta đã có người thích, cho nên không thể thích người. Tuy rằng có thể hắn không trở lên xinh đẹp, nhưng lòng hắn rất đẹp. Huống hồ, con mắt của ta không nhìn thấy, có đẹp hay không cũng không đáng kể, so với những người nam tử mặt xinh đẹp kia, nhưng nội tâm đã mục nát. Ta càng yêu thích loại như Lam nhi này. Cho nên, Lưu công tử, người đã hiểu chưa?” Mặc Thư Kỳ nhìn như nhẹ nhàng nói với Lưu Hà.

“Người... người...” Lời Lưu Hà còn chưa nói hết, liền tức giận chạy mất.

“Tiểu thư, người thật là lợi hại, người không biết nha, Lưu cái gì Hà kia mặt mới vừa rồi đều tái đi, đây thật là làm cho người ta thoải mái sắp chết rồi.” Hồng hài lòng nói, sau đó phát hiện Mặc Thư Kỳ cũng không để ý gì tới nàng, liền ngượng ngùng ngậm miệng lại.

“Lâm Lam, người không sao chứ, là ta suy nghĩ không chu toàn, gây cho người phiền toái, xin lỗi.” Mặc Thư Kỳ áy náy nói. Lâm Lam lắc đầu biểu thị mình không có chuyện gì, đáng tiếc chính là nàng không nhìn thấy. Hồng bởi vì chuyện của nàng không dám mở miệng, cho nên Lâm Lam muốn biểu đạt ý tứ của mình Mặc Thư Kỳ cũng không biết. Sau khi yên lặng một hồi Mặc Thư Kỳ buông tay Lâm Lam ra nhàn nhạt nói với Hồng: “Trở về đi.” Hồng đẩy nàng chậm rãi về phía nhà trúc, Lâm Lam muốn giữ lại, nhưng là không phát ra được tiếng nào, chỉ có thể bình tĩnh nhìn nàng, nhìn Hồng đi như vậy Lâm Lam lắc đầu thở dài.

3. Chương 3: Độc Phát

Sau khi Mặc Thư Kỳ trở lại nhà trúc cảm thấy ngực khó chịu từng cơn, sau đó bắt đầu đau lên, cô cứng rần đề đau đớn trong lòng xuống, chậm rãi thở hổn hển, bỗng nhiên cảm giác có người đứng ở bên ngoài, liền hỏi Hồng: “Hồng, là ai?”

“Bẩm Các chủ là Lâm công tử, hắn đứng ở bên ngoài, thật giống như là có ý tìm Các chủ.” Hồng cung kính trả lời.

Ngoài phòng, Lâm Lam lẳng lặng đứng không nhúc nhích, chỉ có ánh mắt âm thầm nhìn chằm chằm vào cửa.

“Để hắn trở về đi, sau đó không cần lại đi quấy rối nhà người ta.” Mặc Thư Kỳ thở dài nói. demcodon-

“Dạ, Các chủ.” Hồng nghe xong lời nàng liền đi ra ngoài tìm Lâm Lam. Nhìn dáng vẻ Lâm Lam hồn bay phách lạc, Hồng có chút không đành lòng, nhưng sau khi nghĩ đến mệnh lệnh của Các chủ mình không thể không khuyên: “Lâm công tử, tiểu thư nhà ta đã nghỉ ngơi, người vẫn là đi về trước đi.”

Lâm Lam lắc đầu, cũng không nói gì. Hồng thấy mình khuyên lơn mà không có tác dụng, nghĩ chờ một chút Các chủ có thể sẽ nhẹ dạ, dù sao Các chủ đối với Lâm công tử luôn luôn đều là đặc biệt, liền không nói thêm một lời trở về nhà trúc.

Hồng bước đi có chút chần trừ, đi từ từ đến bên người Mặc Thư Kỳ: “Các chủ, Lâm công tử vẫn đứng ở bên ngoài, thuộc hạ khuyên rất lâu, hần cũng không chịu đi.”

“Quên đi, mặc kệ hần.” Mặc Thư Kỳ bắt đầu nói.

“... Dạ...” Sau khi Hồng nói xong liền đứng bên người Mặc Thư Kỳ.

Ngực đau đớn muốn xé rách, nhưng Mặc Thư Kỳ vẫn cắn răng nhẫn nhịn, mặt trời đã dần hạ xuống, bên ngoài có tiếng sấm đánh xuống, hạt mưa cũng ‘tạch tạch’ rơi xuống.

“Hần còn chưa đi sao?” Ý thức của Mặc Thư Kỳ có chút mơ hồ hỏi.

“Đúng, Các chủ, Lâm công tử vẫn đứng ở bên ngoài.” Giọng nói của Hồng có chút không đành lòng.

“Hần...” Lời còn chưa nói hết, cô không nhịn được phun một ngụm máu, sau đó ngênh đón một vùng tầm tối, tiếp theo là té xỉu, cô nghe được giọng nói đầy lo lắng của Hồng, tiếp theo cái gì cũng không biết.

Nhìn thấy Mặc Thư Kỳ nôn ra máu sau đó ngã trên mặt đất, Hồng có chút hoang mang, gấp rút gọi to ở bên tai nàng, nỗ lực làm cho nàng tỉnh lại, nhưng chưa đem Mặc Thư Kỳ tỉnh lại mà đem Lâm Lam gọi vào.

Lâm Lam vốn là chịu mưa ướt ở ngoài phòng, bỗng nhiên nghe thấy trong phòng truyền đến một hồi tiếng vang, tiếp theo chính là tiếng Hồng lo lắng la lên, hần nghĩ có khả năng là Mặc Thư Kỳ đã xảy ra chuyện gì, có chút bận tâm, liền chạy vào nhà trù. Sau khi đi vào nhà trù, nhìn thấy Mặc Thư Kỳ nằm trên đất, Hồng ngồi xổm ở bên cạnh nàng không ngừng mà hô to nhưng vô dụng. Lâm Lam lập tức vọt tới bên người Mặc Thư Kỳ, vất vả ôm nàng lên thả trên giường. Sau đó cùng Hồng khoa tay để cho nàng đi tìm đại phu. Hồng vốn là nhìn thấy động tác của Lâm Lam còn có chút mơ màng, thế nhưng sau khi biết rõ ràng ý của hần, liền nhanh chóng chạy ra ngoài.

Trong lúc này, Mặc Thư Kỳ nằm trên giường cố gắng cầm lấy vạt áo trước ngực, trên trán không ngừng toát ra mồ hôi lạnh, môi bị nàng cắn trắng bệch. Lâm Lam nhìn mà vô cùng lo lắng liền tiến lên, nhẹ nhàng lau mồ hôi cho nàng, đem tay mình thả bên mép miệng Mặc Thư Kỳ. Mặc Thư Kỳ hôn mê vì nhện đau liền liều mạng mở miệng ra cắn, theo thời gian kéo dài tay Lâm Lam bị cắn chảy máu, nhưng hần lại không thốt ra một tiếng, chỉ là dùng một cánh tay khác không ngừng lau mồ hôi cho Mặc Thư Kỳ.

May mắn chính là Hồng rất nhanh đã trở về, phía sau nàng còn theo một vị nữ tử mặc y phục màu xanh, nữ tử y phục màu xanh tên là Thanh, là ám vệ cao thứ bảy bên trong Mặc các, người duy nhất hiểu y thuật. Thanh vừa vào cửa liền nhìn thấy Các chủ của mình nằm trên giường cùng một nam tử dung mạo xấu xí ngồi kế bên. Tên nam tử kia thật giống như rất quan tâm đến Các chủ nhà nàng, không ngừng mà động viên nàng ấy. Nàng thầm nghĩ: ‘đây sẽ không phải là phu lang tương lai Các chủ chứ?’. Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng tiếng bước dưới chân cũng không chậm lại, nhanh chóng đi tới bên giường, giống như làm bộ không thấy Các chủ của mình cắn tay người ta, chuẩn bị đưa tay ra bắt mạch cho Các chủ của mình, nhưng là ngay lúc nàng đưa tay ra muốn tới gần Mặc Thư Kỳ. Mặc Thư Kỳ thả tay Lâm Lam vẫn cắn ra, vung lên một chưởng đánh bay Thanh ra ngoài. Thanh bị ném trên đất một cách mạnh mẽ, phun ra một ngụm máu, tình huống này làm cho mấy người nhìn thấy đều ngây người. Hồng không tin chuyện kỳ dị cũng đi tới, kết quả bị ném ra ngoài giống Thanh, hai người ôm ngực không rõ nhìn về phía Mặc Thư Kỳ và Lâm Lam ở trên giường, mà Lâm Lam sớm đã bị tình hình như vậy làm cho khiếp sợ; hết cách rồi, Hồng không thể làm gì khác hơn là hi vọng nhìn về phía Thanh: “Thanh, ngươi biết bắt mạch bằng dây đàn không?”

Thanh bị nhìn liên cho Hồng một cái liếc mắt: “Lão đại, ngươi cho rằng ta là Các chủ hả? Không biết.” Thanh có chút mệt mỏi, cả người không có sức tựa vào trên khung cửa. Thời điểm mấy người đang phát sầu vì chuyện không thể tới gần Mặc Thư Kỳ, cô dần dần yên tĩnh lại, không lâu hô hấp dần dần bình thường. Nhìn thấy vậy, Thanh và Hồng đều thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi ngồi lên cái ghế bên trong thở hổn hển. Hồng nhìn thấy Lâm Lam bị Mặc Thư Kỳ cắn tay chảy ra máu, dùng chân dưới bàn đá đá Thanh nháy mắt với nàng. Thanh bắt đầu dĩ kéo thân thể bị thương đi lên phía trước bằng bố vết thương cho Lâm Lam. Dù sao cũng là phu lang tương lai của Các chủ, nếu như xảy ra chuyện gì mình cũng không có cách nào bàn giao, tưởng tượng đến ánh mắt dịu dàng của Các chủ mình, Thanh không khỏi run lập cập, nhanh chóng bằng bố cần thận cho Lâm Lam sau đó liền rời khỏi.

* * *

Thời điểm Mặc Thư Kỳ tỉnh lại đã là hai ngày sau, Mặc Thư Kỳ tỉnh lại nghe Hồng báo cáo tình hình trong lúc mình hôn mê sau đó có chút sững sờ. Trong lúc cô hôn mê thì tiềm thức không muốn bắt luận người nào tới gần, thế nhưng lại không nghĩ rằng mình không bài xích Lâm Lam, suy nghĩ một chút, bản thân cô đều cảm thấy có chút không rõ. Xem ra khoảng thời gian mình ở rừng trúc này quá nhàn rỗi, cho nên mới quên chuyện mình nên làm. Khoảng thời gian này cô chỉ lừa gạt chính mình thôi, võ công mất hết Mặc Thư Kỳ cái gì cũng đều không làm, xem ra cần phải đem tất cả mở ra nhanh một chút. Cô dặn dò Hồng: “Hồng, truyền lệnh cho lâu tin tăng nhanh tốc độ, ta muốn nhìn thấy trước kết quả của Đại hội võ lâm một năm sau.”

“Dạ, Các chủ.” Sau đó Hồng liền mở cửa đi ra.

Mặc Thư Kỳ lẳng lẳng nằm ở trên giường, suy nghĩ cuộc sống trước kia của mình, xem ra cô nhất định không thể sống lâu. Kiếp trước là mười sáu tuổi, kiếp này là mười tám tuổi, có thể cô căn bản không nên sống trên cõi đời này, quên đi là ở thế giới này mấy năm đã chịu đựng đến mình còn có cái gì không vừa lòng đây. Hiện tại cần phải làm là hoàn thành nguyện vọng của phụ thân, rồi sau đó còn có thể sống bao lâu, đi một bước xem một bước vậy. Đột nhiên, Mặc Thư Kỳ nghe được ngoài cửa truyền đến một loạt tiếng bước chân: “Ai?” Cô nằm chén thuốc bên giường lên ném tới: “Đi ra, nhanh lên một chút, không thì đừng trách ta không khách khí.”

Một tiếng cửa ‘chi nha’ bị đẩy ra.

Lâm Lam nhẹ nhàng đi tới bên giường Mặc Thư Kỳ: “Là Lâm Lam sao?” Mặc Thư Kỳ thăm dò hỏi.

Trả lời Mặc Thư Kỳ chính là một hồi yên lặng. Lâm Lam ngơ ngác đứng bên giường nhìn Mặc Thư Kỳ, mở miệng: “Mặc... Mặc... bệnh... bệnh không... chuyện... không có chuyện gì... chứ.” Giọng nói tuy rằng rất gấp gáp thể nhưng rất có sức hút. demcodon-

‘Đúng là Lâm Lam, hần sẽ nói.’ Mặc Thư Kỳ nghĩ thầm, nghe lời nói của hần có chút gấp rút Mặc Thư Kỳ không nhịn được nhẹ giọng an ủi: “Không có chuyện gì, Lâm Lam, ta không có chuyện gì. Đã khỏe rồi, không cần lo lắng.”

Lâm Lam kéo tay Mặc Thư Kỳ không ngừng nói: “Không... chuyện... không... chuyện... bệnh... không có chuyện gì.”

4. Chương 4: Yêu

“Ừm, không có chuyện gì.” Kỳ thực Mặc Thư Kỳ đã sớm phát hiện, dây thanh của Lâm Lam không có vấn đề, hần không nói lời nào là do vấn đề ở trong lòng hần. Hiện tại hần có thể nói ra những câu này Mặc Thư Kỳ không có chút nào thấy kỳ lạ, chỉ vì hần cao hứng.

“Không... chuyện... được... khụ khụ khụ... khụ khụ...” Lâm Lam nói chưa hết đã ho khan kịch liệt lên. Mặc Thư Kỳ nghĩ hần hần là vừa mới bắt đầu nói chuyện, dây thanh có chút kích thích, cho nên mới ho khan không ngừng.

“Lâm Lam, người đừng nói chuyện, không cần lo lắng, ta đã khỏe rồi, thật sự.” Lâm Lam nghe lời ngậm miệng lại. Bỗng nhiên ngực lại truyền tới từng cơn đau nhói đến chân thật, trước mắt biến thành màu đen. Mặc Thư Kỳ ép buộc mình phải tỉnh táo nói với Lâm Lam đang ở bên cạnh: “Lâm Lam... người... người đi qua gian phòng sát vách phòng của ta... cầm một bao châm trên bàn... nhanh... nhanh lên một chút.”

Lâm Lam nhìn thấy nàng không khỏe, vội vàng vàng chạy đến sát vách đem châm bạc cho nàng. Mặc Thư Kỳ nhận châm bạc suy yếu nói: “Cảm ơn... có thể... xin người... xin người đi ra ngoài trước... ta...” Bởi quá đau nên giọng nói của cô có chút run rẩy. Sau một tiếng đóng cửa, cô run rẩy mở y phục trên người ra, cấp tốc dùng châm đâm vào mấy huyệt lớn trên người, đau đớn chậm rãi ngừng lại. Đại khái sau một nén nhang Mặc Thư Kỳ khôi phục lại một chút sức lực, nhổ châm bạc ra, mặc quần áo vào. Trong khoảng

thời gian này, Lâm Lam vẫn ở bên ngoài. Mặc dù Mặc Thư Kỳ không nhìn thấy, nhưng cảm giác được hắt hủi không có đi. Sau khi thu dọn xong Mặc Thư Kỳ quay về phía ngoài cửa nói: “Lâm Lam, vào đi.”

Nghe được giọng nói của nàng Lâm Lam nhanh chóng vọt vào. Sau đó chăm chú nắm tay nàng, Mặc Thư Kỳ cảm giác được trên đôi tay kia quần dày đặc băng gạc, cô nhẹ nhàng vỗ về băng gạc: “Là bởi vì ta phải không?”

Nghe xong lời của Mặc Thư Kỳ, Lâm Lam hơi co tay lại muốn rời khỏi, thế nhưng bị Mặc Thư Kỳ cầm lấy thật chặt không cho hắt hủi rời khỏi. Mặc Thư Kỳ cảm thấy có giọt nước rơi trên tay mình, cô biết đó là nước mắt của Lâm Lam, nước mắt nóng bỏng làm cho Mặc Thư Kỳ cảm giác nóng rực một hồi. Cô tìm tới mặt của Lâm Lam, nhẹ nhàng lau đi nước mắt cho hắt hủi: “Ngoan, không khóc, ta buông ra nhưng lần sau không được làm như vậy biết không? Bằng không ta sẽ tức giận.”

Mặc Thư Kỳ vừa định muốn thả tay của Lâm Lam ra ngược lại bị hắt hủi nắm lấy, Mặc Thư Kỳ biết hắt hủi đang lo lắng cái gì, liền nói: “Đừng lo lắng. Đúng rồi, Lâm Lam, ta đói, có cái gì ăn không?” Vì phòng ngừa Lâm Lam gào khóc lần thứ hai, Mặc Thư Kỳ không thể không dời đi sự chú ý của hắt hủi.

Lâm Lam nghe xong lời nàng nói liền đi ra gian ngoài bắt đầu nấu cháo rồi đưa tới trước mặt nàng. Mặc Thư Kỳ ngửi thấy từng hương thơm của món ăn, chợt thấy bụng thật sự có chút đói, thế nhưng trên người cô thật không có sức lực. Vốn là muốn cho Lâm Lam thả xuống, thế nhưng Lâm Lam giống như phát hiện cô không có sức lực, đem cháo đến bên mép miệng dứt cho cô. Mặc Thư Kỳ ngẩng ra sau đó chậm rãi nuốt vào. Cháo rất thơm ăn cũng thật ngon, trước đây cô đã ăn nhiều món nhưng không lần nào ăn ngon như món này, cô bỗng nhiên muốn cho thời gian ngừng vào lúc này. Hai người cứ như vậy một người ăn, một người dứt cho đến khi kết thúc hết quãng thời gian này. Không lâu, sau khi Hồng bàn giao xong mọi việc trở về, Mặc Thư Kỳ đọc ra hai phương thuốc để Hồng đi lấy, một cái cho mình, một cái cho Lâm Lam. Cô muốn khôi phục võ công nhanh một chút, bởi vậy mỗi ngày rảnh rỗi đều luyện tập, thật tốt là tình hình sâu độc bên trong vẫn làm cô đau đầu đã có chút buông lỏng, cô phải lại càng cố gắng luyện tập.

Hôm sau, Mặc Thư Kỳ và Lâm Lam khôi phục lại cuộc sống trước kia, mỗi ngày hắt hủi đến đưa cơm cho cô, cô đánh đàn cho hắt hủi nghe, có điều thêm một chuyện là mỗi ngày Mặc Thư Kỳ và Lâm Lam sau khi ăn xong sẽ uống một chén thuốc. Sau khi uống thuốc xong, mỗi ngày Mặc Thư Kỳ cũng đều dạy cho Lâm Lam nói chuyện, dần dần, Lâm Lam đã có thể nói một ít câu ngắn gọn, hắt hủi nói từ thứ nhất chính là tên ‘Mặc Thư Kỳ’, điều này làm cho Mặc Thư Kỳ đặc biệt hài lòng, cô nghĩ có thể mình thật sự động lòng rồi.

Cổ độc của Mặc Thư Kỳ cũng thỉnh thoảng phát tác, mỗi khi cổ độc phát tác Lâm Lam đều sẽ chăm chú ôm cô, động viên cô, cô bắt đầu quen thuộc với hắt hủi. Mặc Thư Kỳ muốn quãng đời còn lại của mình có thể có Lâm Lam làm bạn, cô cho dù chết cũng sẽ là cười nhắm mắt lại.

Một ngày, Lâm Lam có chút âm u chạy tới nói cho Mặc Thư Kỳ biết Lưu Hà phải lập gia đình, là một thương gia giàu có trên trấn, Lưu Hà gả cho thương gia giàu có làm tiểu thị. Lâm Lam nói Lưu Hà khi còn bé không phải như vậy, từ nhỏ hắt hủi cùng Lưu Hà lớn lên. Lúc nhỏ không người cùng hắt hủi chơi là Lưu Hà vẫn theo hắt hủi, bọn họ cùng nhau lên núi hái nấm, cùng đến bờ sông đi bắt cá, cùng.... Nhưng là có một lần Lưu Hà bởi vì hắt hủi bị đứa nhỏ khác trong thôn cười nhạo, cho nên từ đó về sau Lưu Hà cũng không còn chơi với hắt hủi. Mỗi lần gặp nhau đều dùng ánh mắt ác ý nhìn hắt hủi, thật giống như rất hận hắt hủi. Lần trước bởi Mặc Thư Kỳ mà Lưu Hà lại tìm hắt hủi, thế nhưng là để hắt hủi rời xa Mặc Thư Kỳ, nói hắt hủi yêu nàng, còn có một chút thô tục khó nghe. Lần này nghe nói Lưu Hà lập gia đình, Lâm Lam rất đau lòng, bằng hữu của hắt hủi cũng sẽ không về được nữa.

Mặc Thư Kỳ dịu dàng nói với hắt hủi: “Mỗi một người đều phải chuẩn bị đối mặt với những sự lựa chọn. Lưu Hà lúc nhỏ cùng người làm bằng hữu, sau đó chính mình lại đi kết thúc giao tình của hai người các người, hiện tại hắt hủi gả cho tên thương gia giàu có kia đều là sự lựa chọn của hắt hủi, đối với lựa chọn của người khác, chúng ta không có quyền can thiệp, chỉ có nhìn hắt hủi từng bước từng bước tiếp tục đi, cho dù đến cuối cùng là muôn đời muôn kiếp không thể quay lại. Người cũng như thế, tương lai cũng sẽ đối mặt với nhiều lựa chọn.”

Nghe xong những lời của Mặc Thư Kỳ, Lâm Lam yên lặng xoay người rời khỏi. Đêm đó, Lâm Lam suy nghĩ rất lâu. Đến ngày hôm sau thật giống như cái gì cũng đều không xảy ra, tự lập lại cuộc sống trước kia của các cô. Thế nhưng có một số việc trong lúc các cô không để ý đã yên lặng thay đổi không một tiếng động,

chỉ là các cô đều không chú ý tới.

Mặc Thư Kỳ và Lâm Lam vô tình ở chung gần một năm, trong một năm ấy Mặc Thư Kỳ dạy Lâm Lam nói chuyện, dạy hẩn viết chữ, đánh đàn, những ngày tháng ở cùng Lâm Lam thật sự rất vui vẻ, hài lòng đến mức làm cho cô muốn bỏ xuống tất cả gánh nặng của mình. Tình cảm Mặc Thư Kỳ dành cho Lâm Lam khiến cô không ngừng áp chế nhưng có một lần độc tái phát bất ngờ.

Ngày ấy, Mặc Thư Kỳ như thường ngày dạy Lâm Lam đánh đàn, dạy đến một nửa thì cổ độc của cô phát tác, ngực cô đau đớn muốn chết, từng cơn mồ hôi lạnh trên đầu tuôn ra. Mặc Thư Kỳ gắt gao cắn môi không muốn phát ra tiếng để Lâm Lam lo lắng, nhưng sắc mặt trắng bệch của cô vẫn bị Lâm Lam phát hiện. Cô cảm giác trong miệng truyền đến mùi máu tanh nhàn nhạt, môi đã bị cô cắn chảy máu, máu tươi cũng theo khóe miệng cô chảy xuống, nhưng cơn đau đớn lần này kéo thật dài, cô rốt cuộc không chịu được ngã trên mặt đất. Bên tai truyền đến tiếng la lo lắng của Lâm Lam, nhìn thấy Mặc Thư Kỳ đau đớn cắn mình bị thương. Lâm Lam vừa định đem bàn tay tới, bên tai lại vang vọng tiếng nói của Mặc Thư Kỳ trước đây không lâu: ‘Lần sau không được làm như vậy biết không? Bằng không ta sẽ tức giận.’

Bên trong đang đau đớn Mặc Thư Kỳ bỗng nhiên cảm thấy một cái gì đó mềm mại cạy bờ môi mà mình đang cắn chặt, cô bỗng nhiên ý thức được đây là môi của Lâm Lam, tính tình cô lương thiện nhưng vào đúng lúc này bình tĩnh lại, cô liền quên đi đau đớn. Mặc Thư Kỳ nhẹ nhàng dùng lưỡi thăm dò đụng vào môi Lâm Lam, cảm thấy hẩn không có phản kháng, liền đem lưỡi thâm nhập vào trong miệng Lâm Lam. Môi Lâm Lam thơm thơm, ngọt ngào, làm cô nổi lên nhẹ nhàng dây dưa với lưỡi của Lâm Lam. Bỗng nhiên, tiếng của Hồng làm cắt đứt nụ hôn của Mặc Thư Kỳ, cô đột nhiên ý thức được mình đang làm cái gì, sắc mặt trắng bệch, phảng phất không nghe thấy tiếng Lâm Lam và Hồng la lên, lao đảo chạy xâu vào trong rừng trúc.

Đang chạy bỗng nhiên cô ngã vào một vũng nước trong đầm, nước đầm lạnh lẽo kích thích làn da của cô. Mặc Thư Kỳ chậm rãi khôi phục lý trí, trước mắt không ngừng hiện lên hình ảnh cô và Lâm Lam hôn môi. Mặc Thư Kỳ biết mình yêu Lâm Lam, đã yêu đến cô mức không thể tưởng tượng nổi, bằng không người lạnh nhạt như mình làm sao sẽ cho hẩn đi vào cuộc sống của cô, làm sao vào lúc bệnh nặng không có bài xích hẩn tới gần. Yêu, làm cho cô cảm thấy ngọt ngào như vậy, thế nhưng nghĩ đến cổ độc kia Mặc Thư Kỳ giống như người bị giới một chậu nước lạnh, cảm giác lạnh lùng cảm chạy tới đáy lòng. Cô biết hẩn cũng yêu cô, nhưng mình yêu hẩn cũng chỉ là tổn thương hẩn. Nếu như mình thật sự cùng với hẩn, một năm sau đó mình sẽ rời khỏi thế giới này. Lâm Lam nên làm gì, ở thế giới này nữ tử là trời, Lâm Lam nên sống tiếp thế nào, cô không thể ích kỷ như thế. Đến, ta chỉ một người; đi, ta cũng có thể chỉ một người. Sau khi đưa ra quyết định kỹ càng, Mặc Thư Kỳ gọi cho Hồng tìm tới cô, cho nàng ấy mang cô ra khỏi hồ nước.

Trở lại nhà trúc, sau khi Mặc Thư Kỳ thu dọn xong ngồi ở trên giường, giọng nói hơi khô khan hỏi Hồng: “Hẩn đâu?”

“Lúc thuộc hạ tìm Các chủ, Lâm công tử có việc nên đã đi.” Hồng nghe được giọng nói lạ thường của Các chủ mình, không khỏi có chút hoảng sợ.

“Thu dọn đồ xong, sáng sớm ngày mai chúng ta liền rời khỏi nơi này.” Cô dặn dò như thế.

“Dạ, Các chủ... Nhưng mà Các chủ, Lâm công tử, hẩn... làm sao bây giờ?” Hồng có chút lo lắng hỏi.

“Hồng, người vượt qua quy củ, không nên hỏi cũng không được hỏi. Đi xuống đi.” Gương mặt của Mặc Thư Kỳ không hề cảm xúc nói.

“Dạ, thuộc hạ biết sai rồi, thuộc hạ tự đi nhận phạt.” Hồng bỗng nhiên quỳ trên mặt đất.

“Lần sau chú ý.” Ngay lúc Hồng sắp sửa xoay người Mặc Thư Kỳ gọi nàng lại: “Chờ đã, người để Chanh và Hoàng đi trong bóng tối bảo vệ hẩn, không được để cho hẩn có bất cứ thương tổn gì.”

“Dạ, thuộc hạ nhận lệnh.” Sau khi Hồng nghe xong nàng nói, có chút hài lòng rời đi.

Buổi tối, Mặc Thư Kỳ lẳng lặng đứng trước giường Lâm Lam, nghe tiếng hít thở nhợt nhạt của hẩn. Tim của Mặc Thư Kỳ như là bị xé rách đau đớn, tóc của cô một tác thêm một tác từ đen biến thành trắng như tuyết, chỉ chốc lát sau liền trắng phau, một giọt nước mắt theo khóe mắt của cô lặng lẽ rơi xuống. Buổi

trưa cổ độc phát tác công lực của cô cũng đã khôi phục, cùng lúc đột phá thêm một cảnh giới luyện thành bí tịch chi bảo của Mặc gia.

‘Tạm biệt Lam nhi, tạm biệt tình yêu của ta, cầu nguyện cho người sau này sẽ sống hạnh phúc.’ lẩm bầm nói xong, Mặc Thư Kỳ xoay người rời khỏi, không quay đầu lại nữa, không lâu bóng người của cô biến mất trong bóng tối. Cô không phát hiện, ngay sau khi cô xoay người, Lâm Lam trên giường nhẹ nhàng mở mắt ra.

5. Chương 5: Khách Sạn Long Tường

Sau khi Mặc Thư Kỳ trở lại rừng trúc, một mình bình tĩnh đứng trước cửa sổ không nhúc nhích. Gió mát hơi thổi bay sợi tóc trắng như tuyết của cô, cả người có vẻ đặc biệt mờ ảo làm cho Hồng đứng sau lưng thấy cảnh này rất là lo lắng, thiếu nữ tóc bạc, Các chủ đến cùng là có bao nhiêu đau lòng mới trở thành như vậy.

* * *

Rạng sáng ngày hôm sau, Mặc Thư Kỳ cho Hồng đẩy rời khỏi thôn Bách Gia. Trở lại Mặc các, cô liền mạng làm việc như muốn bù đắp vào chỗ trống trong tâm hồn, nhưng mà giọng nói của Lâm Lam không ngừng vang lên ở bên tai cô. Mặc Thư Kỳ không ngừng ép buộc mình quên hẳn đi, nhưng chính là không thể quên được, mỗi ngày chỉ có thể mượn thuốc ngủ. Bởi vì Mặc Thư Kỳ không ngừng điều tra, chân tướng cái chết cả nhà của Mặc gia rốt cục nổi lên mặt nước, thì ra hung thủ thật sự kia mới là kẻ giấu sâu nhất.

Đại hội võ lâm dần dần đến gần, Mặc Thư Kỳ mang theo Hồng bắt đầu đi về phía Lâm gia trang. Cô an bày người của Mặc các đi sớm đến Lâm gia trang sắp xếp. Bởi vì dung mạo và tóc của cô sẽ gây ra không ít mầm họa nhỏ cho nên cô mang mũ sa. Ban đêm hai người nghỉ lại một khách sạn thú vị, Hồng cho cô biết, khách sạn này tên là Long Tường, chủ quầy là người thanh niên trẻ có tướng mạo bất phàm, mỗi một cử động đều lộ ra mê hoặc, không phải là nhân vật đơn giản. Mật thám ở đây điều tra nói cho cô biết gian khách sạn này là tứ đại gia tộc của võ lâm hợp lại mở ra. demcodon-

Khách sạn Long Tường là con đường duy nhất đi về Lâm gia trang, cho nên tứ đại gia tộc chuyên phái người ở đây thu thập điều tra nhân sĩ giang hồ, có rất ít người biết bí mật này. Hiện nay tứ đại gia tộc của võ lâm chia ra là: Lâm gia, Lý gia, Chu gia và Vương gia. Chủ của Lâm gia - Lâm Khiếu Thiên là đương nhiệm Võ Lâm minh chủ, lần Đại hội võ lâm này cử hành ở Lâm gia trang.

Lần hai khách sạn Long Tường, Mặc Thư Kỳ và Hồng ngồi ở một chỗ sát cửa sổ. Thời điểm cô nhận nhã thưởng thức trà trong tay nghe đông đảo người võ lâm sĩ nói chuyện phiếm thì có một đám người đi từ cửa vào. Đám người kia có bảy người, ba nam bốn nữ, mỗi người đều có tướng mạo bất phàm, nữ phong độ phóng khoáng, nam tuy là mang theo khăn che mặt nhưng cũng không che giấu được phong thái. Trong bảy người đó có một nam tử thật giống như bị thương, một nữ tử trong đó ôm hắn đi vào. Sau khi vào khách sạn, nữ tử ôm nam tử hô to: “Có đại phu hay không, ai đi tìm đại phu.” Giọng nói của nữ tử rất lo lắng, thật giống như lo lắng cho nam tử trong ngực.

“Ai nha, các vị đừng có gấp, trước tiên theo ta đi vào phòng khách, tiểu nhị, còn không mau đi thỉnh đại phu.” Chủ quầy yểu điệu lắc lắc hông của mình đi tới trước mặt các nàng, nhưng sau khi nhìn thấy người bị thương ánh mắt toát ra một tia lo lắng, nhưng phát hiện mình đang lúng túng liền vung vẩy cái khăn xinh đẹp trong tay, ngoài miệng nói nhỏ gì đó.

Sau khi bảy người theo chủ quầy đi tới phòng khách, bên trong khách sạn nhất thời càng náo nhiệt lên.

“Nhìn thấy không? Mấy người vừa nãy là bốn người võ lâm của đại gia tộc.” Một người phụ nữ đáng đáp thô thiển nói.

“Đúng đấy, mấy nam tử kia là thân đoạn nhi, chà chà, thực sự là tuyệt sắc nhân gian nha! Nếu như của nhà ta thật tốt biết bao nhiêu!” Một nữ nhân hèn mọn vuốt cằm mình nói.

“Đừng nằm mơ, cẩn thận bốn người của đại gia tộc kiếm chuyện với ngươi. Lại nói, nhà người ta làm sao sẽ coi trọng ngươi, người cũng không nhìn một chút hình dạng con gấu của mình.” Một người biểu lộ ra rất khá chính là nữ nhân đang trả lời, nữ nhân hèn mọn kia ngượng ngùng ngậm miệng lại.

“Có điều bàn về tuyệt sắc đương nhiên phải kể tới Y Tiên.” Một nữ tử thân mang trường sam màu xanh lác cây quạt trong tay, quý dị nói.

“Y Tiên? Nàng không phải là nữ tử sao? Huống hồ, thời điểm Y Tiên hành nghề y không phải đều mang mặt nạ sao? Làm sao có người sẽ thấy dung mạo thật của nàng?” Có người hỏi.

“Đúng nha đúng nha!” Mọi người đều đồng ý nói.

Nữ tử y phục màu xanh đầu tiên là cười thần bí, nhìn mọi người một chút mới phát hiện tất cả mọi người đem tầm mắt dồn lên trên người nàng, chậm rãi mở miệng: “Hừ hừ. Các người đây là không biết, theo tin vĩa hè cho biết, dung mạo của Y Tiên có thể so với người trên trời, chỉ cần gặp được dung mạo của nàng đều sẽ mê nàng.”

“Nói thật dễ nghe, người nhìn qua sao?” Có người không phục. Nữ nhân y phục màu xanh cười cười, không trả lời nàng.

“Hong, phái người đi thăm dò nữ nhân kia.” Mặc Thư Kỳ nghe xong nữ nhân kia liền nói với Hồng.

“Dạ, Các chủ.”

Bỗng nhiên, một tiếng quát tháo thê thảm làm cắt đứt câu chuyện của mọi người: “Sẽ không—, người... cái lang băm này, cắt cho ta.” Giọng nữ nhân tức giận hô. Một đợt tiếng ‘bùm bùm’ vang lên, tiếp theo thì có một nữ nhân công hòm thuốc hoang mang hoảng loạn chạy ra.

“Tình tỷ tỷ, người bình tĩnh đi, Thanh ca ca sẽ không sao, chúng ta đi Thanh Cốc tìm đại phu tốt hơn, nhất định sẽ chữa khỏi cho Thanh ca ca.” Một nam tử non nớt an ủi.

“Ô... ô... đều là ta sai... là ta không tốt. Nếu như ta không đuổi theo con thỏ kia, Thanh ca ca sẽ không vì cứu ta mà bị thương, đều là ta sai... ô.. ô.. ô..” lại một giọng nam đau lòng tự trách, tiếng nói của hắn yếu điệu, nghe ra có chút run rẩy.

“Được rồi, đều yên tĩnh một chút, hiện tại quan trọng chính là làm sao chữa khỏi cho Tình nhi, không cần đi thảo luận những vấn đề không cần thiết kia.” Nữ tử lạnh lùng cắt đứt cuộc nói chuyện của những người khác.

“Đi, Hồng, qua xem một chút.” Hồng đẩy Mặc Thư Kỳ đi tới trước cửa gian phòng của bảy người kia. Mặc Thư Kỳ lễ phép quay về gian phòng của mọi người nhẹ giọng nói: “Xin quý rồi một chút, có thể để cho tại hạ nhìn được không? Tại hạ là đại phu, cố gắng có thể giúp được các vị.”

Trong phòng bỗng nhiên yên tĩnh một hồi, tất cả mọi người đều nhìn về phía Mặc Thư Kỳ ngoài cửa, chỉ thấy một vị nữ tử y phục trắng ngồi bên trong một cái ghế dựa kỳ quái, do một nữ tử y phục màu hồng đẩy. Trên đầu nữ tử y phục trắng mang theo mũ sa cùng màu, che khuất gương mặt của nàng, làm cho người ta cảm giác một loại thần bí thanh nhã, mà nữ tử y phục màu hồng phía sau nàng cả người toả ra sát khí, khiến người ta cảm thấy khó có thể tới gần, người thông minh vừa nhìn liền biết hai người bọn họ là quan hệ chủ tớ, nữ tử y phục màu hồng đối với vị nữ tử y phục trắng kia rất là cung kính.

Mọi người rất nhanh đều phục hồi lại tinh thần, một nữ tử lễ phép nói với Mặc Thư Kỳ: “Tại hạ là Chu Cẩm, xin hỏi các hạ là...?”

“Tại hạ họ Ngọc, là một đại phu đi khắp nơi, hiểu sơ một ít y thuật, mới vừa nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng la đau thương, nghĩ là các vị gặp phải chuyện phiền toái gì, cho nên muốn nhìn xem có thể đến giúp các vị hay không.” Quay về phía mọi người tứ đại gia tộc Mặc Thư Kỳ nói ra tên giả của mình, hiện tại cô không thể cho các nàng biết thân phận của mình.

“Ngọc tiểu thư, đây...” Chu Cẩm có chút chần chờ.

“Tỷ tỷ, liền để vị tiểu thư này thử xem đi, ngược lại...” Một nam tử khá nhỏ tuổi nói: “Ngọc tiểu thư, mời đến đây, ta tên là Chu Nhược Lan, là tam công tử Chu gia của tứ đại gia tộc. Người bị thương nằm trên

giường chính là đại công tử Lâm gia, tên là Lâm Thanh, ngồi ở bên giường chính là tỷ tỷ của Lâm Thanh ca ca, tên là Lâm Tố. Bên cạnh Lâm Tố tỷ tỷ chính là đại tiểu thư Lý gia - Lý Dao và nhị công tử Lý Vận. Còn có vị ở bên cạnh Lý Vận ca ca chính là Chu Điệp tỷ tỷ, mới vừa cùng tiểu thư nói chuyện là đại tỷ của ta - Chu Cầm.” Chu Nhược Lan giới thiệu mọi người trong gian phòng cho Mặc Thư Kỳ biết, ngoại trừ Lâm Thanh nằm trên giường và Lâm Tố ở bên cạnh hắn. Thời điểm Chu Nhược Lan giới thiệu mấy người còn lại cho Mặc Thư Kỳ liền gật gật đầu với Mặc Thư Kỳ, trong đó hai mắt Lý Vận nhìn Mặc Thư Kỳ lóe ra ánh sáng âm u, cũng không biết hắn đang suy nghĩ gì.

“Các vị, có lẽ, tại hạ Ngọc Mặc, vị bên người này là hộ vệ của tại hạ - Ngọc Hồng.” Mặc Thư Kỳ cũng giới thiệu mình và Hồng cho các nàng biết.

“Ngọc tiểu thư, xin mời...” Chu Nhược Lan đưa Mặc Thư Kỳ mời đến bên giường Lâm Thanh, mấy người khác trong phòng đều không có phản đối như là ngầm đồng ý.

6. Chương 6: Giải Độc

Sau khi mấy người cùng Lâm Tố đem Lâm Thanh trên giường kéo nằm dài ra, Hồng đẩy Mặc Thư Kỳ đến gần bên giường Lâm Thanh cách đó không xa ngừng lại. Mặc Thư Kỳ cảm ứng được vị trí của Lâm Thanh ở trên giường, sau đó bắn ra một sợi bạc quấn quanh bàn tay. Sợi bạc này như là con mắt dài ra tự nhanh chóng quấn lên trên cổ tay Lâm Thanh, mọi người thấy cảnh này đều rất kinh ngạc, nhưng là suy nghĩ đến Lâm Thanh đều lẳng lặng nhìn không nhúc nhích, Mặc Thư Kỳ nhẹ nhàng đem ngón trỏ chạm lên sợi bạc một lúc lâu không nói gì.

“Ngọc tiểu thư, người đây là?” Chu Điệp không rõ hỏi Mặc Thư Kỳ.

Mặc Thư Kỳ không hề trả lời, Hồng đứng bên người nàng trả lời thay nàng: “Các vị tiểu thư công tử, tiểu thư nhà ta không thích tiếp xúc với người sống, hơn nữa con mắt tiểu thư nhà ta không nhìn thấy, đồng thời vì vấn đề danh dự của Lâm công tử nên cân nhắc không thể không dùng sợi tơ này bắt mạch cho Lâm công tử, kính xin các vị yên tâm. Tiểu thư nhất định sẽ cố gắng hết sức.”

Mọi người nghe xong lời Hồng nói đều có chút thở dài, nữ tử lương thiện mà vô cùng xinh đẹp như vậy lại không cách nào như người thường nhìn thấy ánh sáng như thế, thật sự làm cho người cảm thấy ông trời không công bằng.

“Xin lỗi, Ngọc tiểu thư, là tại hạ vô ý.” Chu Điệp áy náy nói với Mặc Thư Kỳ.

Mặc Thư Kỳ xem xong mạch của Lâm Thanh thu sợi bạc lại, chậm rãi đem sợi tơ quấn quanh lên tay, lắc lắc đầu: “Không có gì, tiểu thư cũng xuất phát từ quan tâm mà thôi.” Nói xong dừng một chút: “Các vị, trên người của Lâm công tử ngoại trừ vết đao bên ngoài, còn có một loại độc rất kỳ quái. Loại chất độc này vô cùng hiểm thấy, tên là mỹ nhân say rượu. Sau khi trúng độc nếu là không có giải hết trong bảy ngày sau sẽ từ từ già yếu cho đến chết, hơn nữa loại chất độc này chỉ có tác dụng với nam tử.” Mặc Thư Kỳ thấy rất kỳ quái, loại chất độc này là cô vô tình chế tạo ra trong một năm trước, đến nay đều chưa từng dùng qua làm sao lại xuất hiện ở đây. Bỗng nhiên lại nghĩ đến Tiêu Nam, có thể là hắn lén lút lấy ra cho vị kia. Có điều, Mặc Thư Kỳ không rõ chính là vì sao lại là Lâm Thanh trúng độc?

“Mỹ nhân say rượu? Vậy Ngọc tiểu thư, có thể trị không?” Lâm Tố lo lắng chạy tới muốn bắt tay Mặc Thư Kỳ nhưng lại bị Hồng bên người nàng chặn lại. Mọi người ở trong phòng đều dùng ánh mắt hy vọng nhìn nàng, chờ nàng nói ra đáp án.

“Có thể, có điều Lâm công tử làm sao lại có loại chất độc này ở bên trong người vậy?” Mặc Thư Kỳ hiếu kỳ hỏi.

“Là ta... là ta không tốt... Thanh ca ca vì ta cứu ta mới bị hắc y nhân đâm trúng. Ô...ô... đều là ta không tốt. Ngọc tiểu thư, ta van cầu người, cứu... cứu Thanh ca ca đi, chỉ cần người có thể cứu hắn, cái gì ta cũng đều đồng ý với người, van cầu người, Ngọc tiểu thư.” Lý Vận nhìn như kích động quỳ gối trước mặt Mặc Thư Kỳ.

Kỳ, vốn định lôi kéo ống tay áo của nàng, nhưng lại nghĩ đến nàng không thích cùng người bên ngoài tiếp xúc liền từ bỏ.

Nhìn thấy dáng vẻ của Mặc Thư Kỳ có chút khổ sở, Lý Dao đi tới phía sau Lý Vận đem nâng hần lên: “Vận nhi, người trước tiên đứng lên dùng nóng vò. Nếu Ngọc tiểu thư biết loại chất độc này, như vậy nàng nhất định sẽ biết cách giải.”

“Đúng, Lý công tử, Lý tiểu thư, tại hạ chắc chắn cố gắng hết sức, đến lúc đó sẽ trả lại cho các vị một Lâm công tử khoẻ mạnh, kính xin các vị yên tâm.” Đối với người nói một đằng làm một nẻo như Lý Vận vậy, Mặc Thư Kỳ cũng không muốn nhiều lời.

Lý Dao nói với Mặc Thư Kỳ: “Làm phiền Ngọc tiểu thư.”

“Không có chuyện gì.” Trấn an được mọi người xong cô dặn dò Hồng: “Hồng, viết phương thuốc đi.” Sau khi Mặc Thư Kỳ nói xong, Hồng xoay người lấy giấy bút trên bàn sách, đi tới bên cạnh nàng, chờ nàng mở miệng. Mặc Thư Kỳ mở miệng nói ra mấy tên thuốc mà tất cả mọi người rất ít nghe qua. Hồng nhất nhất nhớ rồi viết.

Sau khi Hồng đi ra lấy thuốc Mặc Thư Kỳ nói với mọi người: “Không cần lo lắng, chờ sau đó tại hạ chuẩn bị tẩm thuốc cho Lâm công tử, ở giữa vẫn cần phải dùng châm bạc đâm vào huyết, đưa nội lực vào làm thuốc tuần hoàn nhanh. Tại hạ tuy là nữ tử đáng tiếc con mắt không thể thấy mọi vật, Hồng có thể giúp được tại hạ, nhưng từ xưa tới nay nam nữ đến bảy tuổi không được thân cận, tại hạ không muốn mạo phạm đến Lâm công tử, cho nên có chút bất tiện, xin hãy tha lỗi, bên trong các vị có nam tử đối với huyết vị tinh thông mà nội công thâm hậu có thể tới giúp đỡ cho tại hạ, như vậy trị liệu mới có thể thuận lợi tiến hành.”

Mấy nam tử trong phòng đều là con cháu võ lâm thế gia, tất cả đều biết một chút công phu, gặp phải một số tên đâm tặc còn đồ tự vệ là không có vấn đề gì, nhưng là tinh thông huyết vị mà nội lực thâm hậu lại không có, mọi người đối mặt nhìn nhau, không biết nên làm thế nào mới đúng, mà Mặc Thư Kỳ ngồi một bên không nói một lời, lẳng lặng chờ bọn họ trả lời.

Thời điểm mọi người bị làm khó dễ, chương quây khách sạn đi vào: “Các vị khách quan, quấy rối một chút, nghe nói các vị muốn tìm một nam tử tinh thông huyết vị mà nội lực thâm hậu, vừa vặn ta đều phù hợp yêu cầu, nên có thể giúp được các vị khách quan.”

Nghe hắn nói xong, trong lòng Mặc Thư Kỳ âm thầm hiểu rõ, vị chương quây này chính là người tứ đại gia tộc an bài ở đây, nên võ công không kém. Huống hồ, Lâm Thanh là Lâm đại công tử trong tứ đại gia tộc, y không thể để cho hắn ở trong chỗ của mình trong coi mà xảy ra chuyện gì. Bởi vậy, Mặc Thư Kỳ quay về mọi người trong phòng nói: “Ý các vị như thế nào?”

Mấy người suy nghĩ bao nhiêu cũng đều hiểu ý tứ của chương quây, bởi vậy đều đồng ý.

“Được, Hồng đều đã chuẩn bị kỹ càng mọi thứ, kính xin các vị đều đi ra ngoài trước. Chẳng mấy chốc sẽ xong.” Mọi người ở đây thương lượng chuyện tìm người giúp đỡ thì Hồng đã mua thảo dược đem về.

“Ừm, vậy làm phiền Ngọc tiểu thư.” Mọi người sau khi đi ra khỏi phòng, thời điểm Chu Nhược Lan đóng cửa không quên nói cảm ơn Mặc Thư Kỳ.

Mọi người sau khi rời khỏi gian phòng chỉ còn lại Mặc Thư Kỳ, chương quây và Lâm Thanh còn đang hôn mê. Mặc Thư Kỳ nhìn chương quây nói: “Công tử, vì con mắt của tại hạ bất tiện, nhưng như thế nào đi nữa thì tại hạ cũng là nữ tử, cho nên làm phiền chương quây đem tại hạ đẩy ra sau tấm bình phong.”

Long Tinh sau khi nghe được giọng nói dịu dàng của Mặc Thư Kỳ không khỏi có chút mê man, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, để hai tay lên xe lăn chậm rãi đẩy Mặc Thư Kỳ ra sau tấm bình phong, vừa đẩy vừa nói: “Ta họ Long, tên duy nhất một chữ Tinh, tiểu thư có thể gọi ta tên.”

“Được, Long công tử, chuẩn bị xong chưa?”

“Ừm, vậy chúng ta liền bắt đầu đi.” Xác nhận Long Tinh đã chuẩn bị xong, Mặc Thư Kỳ dặn dò nói: “Xin Long công tử cố ý phục của Lâm công tử sau đó đem tới thả vào bên trong thùng thuốc, để hai tay của hắn khoát lên trên thành thùng thuốc.”

“Ừm, được rồi, sau đó phải làm cái gì.” Long Tinh sau khi làm xong, hỏi.

“Rất tốt, Long công tử nhìn thấy bao châm bạc đặt trên bàn không? Mời cầm lên, mở nó ra bắt đầu tiến hành, sau đó theo lời ta nói đâm xuống huyết vị, nhớ kỹ không được đâm vào quá sâu, chỉ có thể làm cho châm bạc đi vào một phần ba.”

“Được rồi, Ngọc tiểu thư, đã chuẩn bị kỹ càng, mời nói đi.”

Hai người cứ như vậy một người nói, một người làm. Trị liệu rất nhanh đã đến lúc kết thúc: “Xong chưa? Long công tử, tiếp theo chính là huyết vị cuối cùng, Long công tử có khỏe không?”

“Ừm, ta không có chuyện gì, Ngọc tiểu thư mời nói.” Ghim châm cũng không thoải mái, nó giống như tiêu hao tinh thần, cho nên giọng nói của Long Tinh có chút suy yếu.

“Được, Long công tử còn có thể sử dụng nội lực hay không? Một châm cuối cùng cần phải dùng nội lực bức độc ra cho Lâm công tử. Nếu như không được xin đừng nên miễn cưỡng, thân thể quan trọng nhất.”

Nghe xong lời Mặc Thư Kỳ quan tâm Long Tinh có chút hoảng hốt, đã rất lâu không có ai quan tâm tới mình như vậy, có thể nhìn thấy Lâm Thanh vẫn còn bên trong thùng thuốc Long Tinh không thể không kiên trì: “Không có, ta rất tốt, kính xin tiểu thư nói tiếp đi.”

7. Chương 7: Vô Đề

Giọng điệu Long Tinh kiên định để Mặc Thư Kỳ từ bỏ khuyến bảo. Mặc Thư Kỳ nói ra huyết vị cuối cùng, Long Tinh đem châm bạc đâm vào, liền bắt đầu đưa nội lực vào cho Lâm Thanh. Kỳ thật nội lực của Long Tinh không yếu, nhưng bởi vì mới vừa ghim kim cho Lâm Thanh tiêu hao quá nhiều tinh thần, hiện tại nội lực có chút theo không kịp.

Mặc Thư Kỳ rõ ràng cảm thấy hơi thở của Long Tinh có chút suy yếu. Quả nhiên, sau đó không lâu thân hình Long Tinh liền không ổn, lão đảo, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi. Mặc Thư Kỳ sau khi nghe vội vàng vận nội lực đem xe đẩy chuyển qua mặt khác của bình phong, một tay tiếp được Long Tinh ngã xuống, một tay khác thăm vận nội lực, đem chuồng lực về phía bên trong thùng thuốc của Lâm Thanh. demcodon-

Lâm Thanh chịu đựng đến khi Mặc Thư Kỳ chuồng lực ra, phun ra ngoài một miệng máu đen, sau đó đầu rũ xuống bên thành thùng thuốc. Mặc Thư Kỳ cầm tay Long Tinh thả đến trên giường truyền một chút nội lực cho hắn, trong lúc Long Tinh hôn mê cảm giác được có từng tia từng tia nước ấm di chuyển khắp nơi bên trong thân thể mình, rất thoải mái, dần dần thể lực chậm rãi khôi phục, sau đó không lâu hắn liền mở mắt ra.

“Đa tạ Ngọc tiểu thư giúp đỡ.” Long Tinh tỉnh lại suy yếu nhìn Mặc Thư Kỳ nói cảm ơn.

“Không có gì, đây chuyện là tại hạ phải làm. Tại hạ rất khâm phục loại phẩm chất như Long công tử quên mình vì người. So với Long công tử, Ngọc mỗ thật là có chút xấu hổ.” Mặc Thư Kỳ nhàn nhạt an ủi Long Tinh, ngay cả cô cũng không nghĩ tới Long Tinh vì Lâm Thanh có thể làm được đến bước này, xem ra suy nghĩ của mình đã đúng.

“Không dám, Ngọc tiểu thư nói đùa, nếu không có Ngọc tiểu thư giúp đỡ, ta hiện tại hôn mê bất tỉnh từ lâu làm sao có sức nói chuyện như vậy.” Long Tinh có chút hổ thẹn nói: “Đúng rồi, Lâm công tử thế nào rồi.”

“Đã không không sao. Sáng sớm ngày mai sẽ tỉnh lại. Điều này cũng nhờ có Long công tử.” Mặc Thư Kỳ trả lời: “Chỉ là tại hạ vừa này cuống quýt đi vào, có thể...”

“Không sao, không cần lo lắng, con mắt Ngọc tiểu thư vốn là không nhìn thấy, ta nghĩ Lâm công tử sẽ không chú ý.” Long Tinh nghe được giọng điệu của Mặc Thư Kỳ có chút áy náy Long Tinh cuống quýt động viên, dù sao nàng là vì cứu mình mới mạo phạm đến Lâm Thanh.

“Ừm, có điều sau khi Lâm công tử tỉnh lại vẫn là nói với y một tiếng đi, bị người hiểu lầm lại không tốt. Dù sao...” Giọng của Mặc Thư Kỳ nhỏ nhẹ nói.

“Không cần, ta nghĩ Lâm công tử sẽ không chú ý, vẫn là không nên quấy rầy hần. Huống hồ bản thân Lâm công tử còn có hôn ước, nếu như...” Long Tinh nhanh chóng cắt ngang lời nói của Mặc Thư Kỳ, sau khi ý thức được mình đang nói cái gì Long Tinh vội vã ngậm miệng lại, lo lắng nhìn Mặc Thư Kỳ.

Mặc Thư Kỳ giống như là không nhận ra được tầm mắt của hần: “Đã như vậy, tại hạ cũng không miễn cưỡng, trị liệu đã kết thúc, cũng nên mời người ngoài cửa đi vào. Làm phiền Long công tử đem tại hạ đẩy đi ra bên ngoài, rồi giúp Lâm công tử thu dọn đi.” Giọng nói của Mặc Thư Kỳ rất dịu dàng làm cho người ta nghe thấy thoải mái.

“Được rồi, Ngọc tiểu thư.” Long Tinh bắt đầu ngồi dậy đem Mặc Thư Kỳ đẩy ra phía ngoài bình phong, rót ly trà đưa tới trên tay của nàng: “Ngọc tiểu thư trước tiên mời uống ly trà, nghỉ ngơi một chút, ta đi thu dọn.”

Sau khi Mặc Thư Kỳ nhận ly trà khe khẽ gật đầu.

Một lúc sau, Long Tinh thu dọn xong mở cửa gọi mọi người vào. Mặc Thư Kỳ yên tĩnh ngồi ở trước bàn nhàn nhã uống trà. Sau khi đi vào, bốn người của đại gia tộc quay về phía Mặc Thư Kỳ gật gù đầu sau đó đều nhanh chóng đến bên giường Lâm Thanh. Lúc này Mặc Thư Kỳ đặt ly trà xuống để Hồng đẩy mình rời khỏi phòng. Mấy người trong phòng đi ra đưa thẳng tầm mắt đến trên người Mặc Thư Kỳ, Long Tinh ngoài ai cũng không có chú ý đến, mà Long Tinh đi ra với tư tâm của mình cũng không có nhắc nhở mọi người.

* * *

Sau khi trở lại phòng, Mặc Thư Kỳ để Hồng chuẩn bị nước cho mình, bởi vừa mới chạm qua Long Tinh, Mặc Thư Kỳ lúc này cảm thấy cả người đều không thoải mái, cô nhất thiết muốn đi loại bỏ mùi hương trên người không thuộc về mình này. Từ sau khi rời khỏi Lâm Lam, Mặc Thư Kỳ liền đặc biệt bài xích tiếp xúc với người khác. Nếu không là con mắt của cô không tiện, phải cần Hồng chăm sóc cuộc sống sinh hoạt thường ngày của cô, có thể ngay cả Hồng cũng không được gần thân thể của cô; cho nên trong những lúc không cần thiết Hồng cũng phải giữ một khoảng cách với cô, chỉ lo tình hình lần trước diễn ra lần thứ hai.

Dựa theo lời giải thích ở hiện đại, Mặc Thư Kỳ bị một loại bệnh tật rất nghiêm trọng ở trong lòng nhất định phải tiếp nhận trị liệu, nhưng bây giờ là ở cổ đại không có điều kiện, coi như có, Mặc Thư Kỳ cũng không thể đi tiếp nhận trị liệu, cho nên bệnh của Mặc Thư Kỳ chỉ có thể để nó tự xuống như vậy.

Sau khi Hồng đem nước chuẩn bị xong hầu hạ Mặc Thư Kỳ tiến vào bồn tắm liền đi ra ngoài làm chuyện mà Mặc Thư Kỳ giao cho nàng. Lúc này trong gian phòng chỉ có một mình Mặc Thư Kỳ, ngoại trừ tiếng máng xối ở trong thùng nước tắm cũng chỉ có tiếng hít thở nhợt nhạt của Mặc Thư Kỳ. Nước ấm áp làm cho Mặc Thư Kỳ cảm thấy vô cùng thoải mái, tắm rửa một hồi cơn buồn ngủ kéo tới, có lẽ là mệt nhọc một thời gian dài làm cho Mặc Thư Kỳ cảm giác có một chút uể oải, cô liền chậm rãi nhắm hai mắt lại. Trong lúc Mặc Thư Kỳ ngủ cũng không phát hiện có người đã chậm rãi tiến gần về phía cô.

Long Tinh vốn là muốn nói cảm ơn vì Mặc Thư Kỳ vừa mới giúp hần một chuyện, nhưng mà hần cứ gõ gõ cửa phòng Mặc Thư Kỳ mà không thấy trả lời, đợi một lúc vốn định cứ vậy rời đi, nhưng bỗng nhiên giống như nghĩ tới điều gì hần nhìn chung quanh bốn phía, khi phát hiện không có ai liền lặng lẽ đẩy cửa phòng ra. Sau khi Long Tinh đi vào gian phòng nhìn chung quanh một lần, cảnh tượng trước mắt làm cho cả người hần đều ngây người, chỉ thấy một nữ tử tóc trắng như tuyết trầm tĩnh dựa bên trên thành bồn tắm ngủ say, mặt mũi nàng vô cùng tinh xảo, mày liễu cong cong vừa đúng, mắt phượng dài nhỏ lúc này đóng chặt, lông mi thật dài bao trùm ở mí mắt, trên mặt của nàng lưu lại hình phản chiếu nhàn nhạt, mũi khéo léo long lanh run lên một cái, một cái miệng anh đào căng mọng nhỏ nhắn giống như cánh hoa vô cùng xinh đẹp, làn da của nàng rất trắng, trắng đến mức có thể nhìn thấy mạch máu nhợt nhạt dưới bề mặt da.

Giữa lúc Long Tinh nhìn Mặc Thư Kỳ đờ ra thì Mặc Thư Kỳ tỉnh lại, cô cảm giác được một tầm mắt rơi vào trên người cô, làm cho cô rất bất an. Nhìn thấy Mặc Thư Kỳ trong thùng nước tắm mở hai mắt ra, Long Tinh sợ đến mức không biết làm sao, gò má đỏ hồng chỉ có thể ngơ ngác đứng thẳng.

“Ai?” Sau khi Mặc Thư Kỳ cảm giác được có người đến còn ở trong gian phòng vô cùng ảo não: ‘mình làm sao có thể bất cẩn như vậy, người đến trên người cũng không có sát khí, nếu như đây thật sự là thích khách vậy mình chết một vạn lần cũng không đủ’, nghe trong không khí có mùi thơm thoang thoảng. Mặc Thư

Kỳ biết người kia là Long Tinh, cho dù như thế, Mặc Thư Kỳ vẫn rất buồn bực, liền nâng nước trong thùng tắm lên bắn về phía cửa, sau đó nhanh chóng phi thân cầm lấy y phục ở một bên quần lên trên người. Long Tinh bị Mặc Thư Kỳ đánh nước vào trong mắt, đâm đau nhói làm cho hắn không thể không nhắm hai mắt lại, chờ lúc hắn mở mắt ra lần thứ hai Mặc Thư Kỳ đã khoác một cái xiêm y đứng đối lưng với mình ở nơi đó. Chỉ thấy Mặc Thư Kỳ quay người lại cầm lấy ly trà trên bàn đánh về phía hắn.

Long Tinh nhanh chóng né ly trà sau đó lên tiếng: “Ngọc tiểu thư !!!”

Nghe được giọng nói của Long Tinh thì động tác của Mặc Thư Kỳ hơi ngưng lại, nhưng phát hiện hắn giống như mang theo nghi hoặc mở miệng nói: “Long công tử?” demcodon-

Nghĩ đến mình vừa mới nhìn chằm chằm không chớp mắt người ta Long Tinh liền lúng túng một hồi, muốn tìm một cái lỗ để chui vào: “Vâng, Ngọc tiểu thư, ta là Long Tinh, có chuyện tìm tiểu thư.”

8. Chương 8: Ánh Trăng Ban Đêm

“Long công tử tìm tại hạ có chuyện gì? Có điều có thể mời Long công tử đi ra ngoài trước được không? Tại hạ có chút không tiện, chờ thu xếp xong tại hạ sẽ đi tìm Long công tử nhận tội.” Mặc Thư Kỳ nhàn nhạt mở miệng nói.

“Ừm, Ngọc tiểu thư nghiêm trọng rồi, cũng không phải chuyện lớn gì, là ta đã quấy nhiễu Ngọc tiểu thư tắm rửa trước, đã đắc tội nhiều, xin hãy tha lỗi, vậy thì ta đi ra ngoài.” nói xong Long Tinh lão đảo đi ra ngoài phòng, trước khi đi ra còn không quên đóng cửa lại cho Mặc Thư Kỳ.

Long Tinh đi rồi Mặc Thư Kỳ cũng không nhúc nhích, chỉ là cúi đầu xuống suy nghĩ gì đó. Lúc này Hồng trở về, Hồng nhìn thấy Các chủ của mình quần áo xộc xệch đứng ở nơi đó, trên đất đầu đầu cũng có vệt nước, có chút nghi hoặc mở miệng: “Các chủ, chuyện này...?”

Mặc Thư Kỳ khoát tay áo một cái ra hiệu cho nàng không cần hỏi nhiều sau đó đi tới bên giường ngồi xuống: “Đem nơi này thu dọn một chút đi.”

Hiểu rõ ràng ý tứ của Mặc Thư Kỳ Hồng lập tức ngậm miệng lại, yên tĩnh thu dọn gian phòng gọn gàng. Sau khi thu dọn xong, Hồng đẩy Mặc Thư Kỳ đến sân nhỏ, sau đó đi mời Long Tinh đến.

* * *

Long Tinh sau khi rời khỏi gian phòng của Mặc Thư Kỳ liền chạy về phòng mình, dọc theo đường đi không ít người quan tâm nhìn hắn, hắn đều không để ý đến. Sau khi trở lại phòng, Long Tinh chăm chú khép cửa phòng lại, cầm lấy ấm trà đậm của quán ở trên bàn uống, mãi đến khi uống hết nước trong ấm mới ngừng lại, trước mắt của hắn không ngừng hiện ra nửa thân thể trần truồng của Mặc Thư Kỳ và dung nhan tinh xảo của nàng. Gương mặt của Long Tinh đỏ hồng, tim đập cực nhanh, hắn dùng tay đè lồng ngực của mình, ép buộc bản thân bình tĩnh, đi từ từ đến bên giường ngồi xuống, lẳng lặng suy nghĩ chuyện ngày hôm nay xảy ra, trong lúc hắn chìm đắm trong ý nghĩ thì một hồi tiếng gõ cửa đem tâm tư hắn kéo trở lại: “Ai vậy? Có chuyện gì không?”

“Long chủ nhân quây, ta là Ngọc Hồng, thị vệ của Ngọc tiểu thư, tiểu thư nhà ta có việc mời Long chủ nhân quây đến trong sân nhỏ, không biết Long chủ nhân quây có tiện hay không?” Giọng nói của Hồng lạnh lùng truyền lại.

Long Tinh nghe được Ngọc Mặc tìm mình, trong lòng không khỏi nhảy một cái, lại nghĩ tới chuyện mới vừa xảy ra mặt lại đỏ lên, hắn nỗ lực điều chỉnh tâm tình của mình, giữ vững bình tĩnh rồi nói: “Hồng thị vệ xin chờ một chút.” Sau khi rời khỏi giường Long Tinh quay về tắm gương sửa sang lại y phục của mình, phát hiện không có cái gì không bình thường liền đi tới cạnh cửa, mở cửa phòng, hắn nhìn Hồng đứng ngoài cửa nói: “Hồng thị vệ, ta đã chuẩn bị xong, đi thôi.”

Hồng nhìn Long Tinh một chút sau đó gật gật đầu liền dẫn hắn đi về phía sân nhỏ, Long Tinh đi từ từ sau lưng Hồng. Lúc muốn đi nhanh tới gần sân thì Long Tinh nghe được một trận tiếng đàn du dương, tiếng đàn này làm cho Long Tinh vừa mới bình phục tâm tình lại bắt đầu sợ hãi lên, hắn mạnh mẽ ngất lấy lòng bàn tay của mình, để cho mình không phải lúng túng, hắn phát hiện Hồng ở phía trước căn bản cũng không có chú ý tới mình phía sau liền âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi đến sân Long Tinh liền bị cảnh sắc trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người, trong sân Mặc Thư Kỳ ngồi ở trên xe lăn, trước mặt trên bàn đá có một chiếc đàn cổ, hai tay nàng che ở trên đàn chậm rãi di chuyển, ngón tay của nàng tinh tế mà thon dài, móng tay trắng nõn ở dưới ánh trăng có chút hiện ra ánh sáng, mỗi một cử động từ ngón tay của nàng sẽ vang lên âm điệu dễ nghe. Con mắt của Mặc Thư Kỳ khép hờ, vẻ mặt yên tĩnh mà an lành, sợi tóc trắng như tuyết sợi thỉnh thoảng phát qua gò má của nàng.

Hồng nhìn dáng vẻ ngây dại của Long Tinh, không khỏi nghĩ đến: ‘lại là một người bị sắc đẹp của Các chủ mê hoặc người, có điều Các chủ sinh ra thật đẹp, là người ưa nhìn nhất mình đã từng thấy, bất luận nam nữ, điều có một ý nghĩ đến con mắt của Mặc Thư Kỳ, vẻ mặt của Hồng liền trở nên căm giận, người kia làm sao lại đáng ghét như vậy, đối với người mình tự tay nuôi dưỡng nhiều năm như thế cũng có thể xuống tay được, nàng âm thầm nhắc nhở mình sau này nhất định phải bảo vệ tốt Các chủ, không cho nàng ấy lại chịu một chút thương tổn nào.’

Cảm giác có người tới gần tiếng đàn của Mặc Thư Kỳ dần dần ngừng lại: “Là Long công tử đã tới phải không?”

Lúc này Long Tinh vẫn còn theo trong ‘cảnh đẹp’ vừa nãy chưa phản ứng lại, Hồng ở bên cạnh nhìn hắn không phản ứng liền thở dài một hơi, thầm nói: ‘Sắc đẹp hại người nha’, nàng lớn tiếng nói: “Vâng, Các chủ.”

Nghe thấy bên người có tiếng vang lên, Long Tinh nhanh chóng phản ứng lại, có chút không biết làm sao đứng ở nơi đó.

“Long công tử, đã quá rầy, muộn như vậy còn tìm người đứng là không nên, tại hạ ở đây nhận tội với Long công tử.” Nói Mặc Thư Kỳ quay về phía Long Tinh chấp tay.

“Không... không có gì.” Long Hành run rẩy nói.

“Vậy à, Long công tử mời ngồi bên này, Hồng người đi bưng chút nước trà đến đây đi.” Long Tinh thấy được Mặc Thư Kỳ chậm rãi dời đi về phía bàn đá.

“Dạ tiểu thư.” Hồng biết Mặc Thư Kỳ là có ý đẩy mình đi, cũng là đi thuận theo, trước khi đi Hồng nhìn Long Tinh sâu sắc một chút nhưng Long Tinh không có chú ý tới.

Long Tinh đi đến bên thành bàn đá tìm một cái ghế ngồi xuống đối mặt với Mặc Thư Kỳ, nhìn Mặc Thư Kỳ chưa mang khăn che mặt độ nhiên mặt mình lại có chút ửng hồng, vì muốn che giấu Long Tinh vội vàng nói: “Ngọc tiểu thư ngày hôm nay vì sao không mang khăn che mặt?” Lời nói vừa ra khỏi miệng Long Tinh mới phát hiện mình thất lễ, liền vội vàng bổ sung: “Có lỗi với Ngọc tiểu thư rồi, ta vượt qua quy củ.”

Nghe được tại sao Long Tinh khiếm nhã Mặc Thư Kỳ có chút buồn cười, liền trêu ghẹo nói: “Long công tử khách khí, dùng khăn che mặt này chỉ vì muốn che giấu thôi. Long công tử không phải đã thấy qua dung mạo của tại hạ rồi sao?” Giống như là nghĩ đến cái gì Mặc Thư Kỳ cố ý vuốt cái đầu đầy chỉ bạc của mình, tự chế giễu nói: “Dáng vẻ của tại hạ người không ra người, quỷ không ra quỷ như vậy, không dọa đến công tử là tốt rồi.”

Nghe được người kia làm thấp chính mình như vậy Long Tinh có chút đau lòng: “Ngọc tiểu thư nói nghiêm trọng, thiếu nữ tóc bạc. Ngọc tiểu thư nhất định là có chuyện gì làm cho tiểu thư đau buồn mới sẽ như thế chứ, Ngọc tiểu thư không cần nói mình như vậy.”

“Chuyện đau buồn, đúng thật, thân mang trùng kịch độc, thù nhà không trả được, trừ hắn ra, không còn có người nào đối với ta như vậy, nhưng là ta lại tự lấy tay mình đem hắn đẩy ra, nói vậy hắn cũng hận ta, nói như vậy cũng thật là có nói cũng không hết đau khổ.” Lần này, Mặc Thư Kỳ có che giấu cái gì cũng lộ ra chính mình rõ ràng từng phần, cả người cô đều chìm đắm bên trong bầu không khí đau buồn, khiến người ta nhìn muốn rơi nước mắt.

Long Tinh thực sự không đành lòng nhìn Mặc Thư Kỳ đau buồn tự trách mình như vậy: “Ngọc tiểu thư, người xem miệng hừ của ta này, nói chuyện làm Ngọc tiểu thư không thích, thực sự là nên đánh.” Nói xong, Long Tinh còn đánh vài cái nhẹ nhàng lên trên miệng của mình.

“Long công tử không cần như vậy.” Mặc Thư Kỳ vội vàng ‘ngăn cản’: “Được rồi, Long công tử, có thể nói một chút chuyện buổi chiều tìm tại hạ có chuyện gì không?”

Nghĩ đến chuyện buổi chiều làm cho Long Tinh có chút hoảng hốt: “Vâng, cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ là vì muốn nói tiếng cảm ơn với Ngọc tiểu thư, trước đây nội lực của ta không đủ suýt chút nữa có chuyện, là Ngọc tiểu thư cứu ta.”

“Long công tử khách khí, cứu sống người là bổn phận của thầy thuốc. Nếu như ngay cả chút chuyện này đều không làm được vậy tại hạ liền thẹn mình là một người thầy thuốc, còn Long công tử có thể vì người không liên quan mà hao tổn nội lực của mình, điểm ấy mới để tại hạ kính phục.” Mặc Thư Kỳ khiêm tốn nói.

Long Tinh bị Mặc Thư Kỳ nói một hồi làm cho mặt ửng đỏ, mình cứu Lâm Thanh vốn là có mục đích khác, hiện tại còn bị người này khen như vậy thực sự là xấu hổ: “Ngọc tiểu thư nói đùa.”

“Sắc trời đã tối, tại hạ liền không quấy rầy Long công tử nghỉ ngơi, Hồng, đưa Long công tử về nghỉ ngơi đi.” Mặc Thư Kỳ dặn dò nói.

“Được, vậy Ngọc tiểu thư cũng nghỉ sớm một chút đi!” Mặc Thư Kỳ quay về Long Tinh gật gật đầu.

Hồng nghe được mệnh lệnh của Mặc Thư Kỳ từ chỗ tối đi ra, quay về Long Tinh lấy một cái tay làm dấu hiệu mời, sau khi Long Tinh rời đi cũng đi theo phía sau hẩn cùng rời đi.

9. Chương 9: Tìm

Thời điểm Hồng đưa Long Tinh đi, Mặc Thư Kỳ âm thầm thở dài một hơi, một tay từ trên dây đàn xẹt qua, làm ra âm thanh theo quy luật, ‘Lam nhi, ta mệt mỗi quá, ta thật sự mệt mỗi quá, ta rất nhớ người, người hiện tại có sống tốt hay không, không có cuộc sống của ta chen vào người có phải là sống càng thêm nạt tại không.’ Trong mắt của Mặc Thư Kỳ xẹt qua một giọt nước mắt ửng ánh.

* * *

Mà Lâm Lam được Mặc Thư Kỳ mong nhớ hiện tại đang đi khắp nơi tìm nàng, lúc Mặc Thư Kỳ rời khỏi thôn Bách Gia sau đó không lâu Lâm Lam liền bước đi tìm kiếm đường đi của nàng.

Sau khi Lâm Lam vừa rời thôn Bách Gia thôn thì Chanh và Hoàng cũng đi cùng hẩn, nhìn hẩn vì Các chủ liệu linh như thế đều rất cảm động. Tỷ muội các nàng đã ở bên cạnh Các chủ từ lúc còn rất nhỏ, lúc đó làng của các nàng bạo phát ôn dịch. Mặc Thư Kỳ còn nhỏ đã đưa các nàng từ trong đồng người chết bối ra, nàng ấy tỉ mỉ dạy dỗ các nàng võ nghệ và kiến thức, tỷ muội các nàng có thể có thành tựu như ngày hôm nay cũng nhờ có Mặc Thư Kỳ.

Mấy người các nàng trong bảy ám vệ cũng đều là được Các chủ cứu trở về. Lão đại Hồng trước đây là sát thủ trong lâu, nhưng nàng bởi vì đắc tội tiểu nhân trong lâu bị người đuổi giết, lúc nàng chạy trốn bị trọng thương gặp phải Mặc Thư Kỳ.

Lục trước đây là tiểu thư một đại gia tộc, nàng và cha của nàng bị tiểu thị của mẫu thân hãm hại mà bị mẫu thân đuổi ra cửa nhà, không lâu sau trong lòng phụ thân tích tụ nhiễm bệnh mà qua đời. Lục chỉ còn một mình nghĩ sống cũng không còn ý nghĩa, lúc đang tìm cái chết được Mặc Thư Kỳ cứu lại, lúc đó Mặc Thư Kỳ nói: “Nếu người cũng đã có dũng khí chết rồi tại sao không có dũng khí sống tiếp.”

Chính là một câu nói như vậy đã làm cho Lục có dục vọng sống tiếp, Lục sau khi nghĩ thông suốt liền trở thành người bên cạnh Mặc Thư Kỳ.

Thân thể của Thanh, Chanh và Hoàng gần như giống nhau, ba người vốn là người đều ở trong thôn. Lúc Mặc Thư Kỳ mang theo Chanh và Hoàng ở trong thôn tìm người sống gặp phải Thanh đang nằm mặt lả trên người mẫu thân khóc rống. Khi đó mẫu thân của Thanh đã nhiễm phải ôn dịch mà qua đời, Thanh từ nhỏ đã cùng mẫu thân của nàng sinh hoạt chung một chỗ, phụ thân của nàng đã qua đời từ lúc nàng còn rất nhỏ, mẫu thân một thân một mình nuôi nấng nàng lớn, bởi vậy Thanh rất yêu mẫu thân của nàng. Sau này Thanh đi theo Mặc Thư Kỳ liền muốn học tập y thuật, đây là cố chấp của nàng.

Lam và Tử là nô lệ Mặc Thư Kỳ mua được ở chỗ buôn người, lúc đó các nàng cứng cổ không nhận ánh mắt cảm hoá của Mặc Thư Kỳ.

Cho nên bọn họ đều rất cảm kích Mặc Thư Kỳ, lúc các nàng đến Mặc các vẫn chưa có xây dựng lên, Mặc các là Mặc Thư Kỳ xây dựng lên làm nhà cho các nàng. Sau khi các nàng biết được chuyện của Mặc gia liền tự nguyện trở thành ám vệ của Mặc Thư Kỳ, phụ trách bảo vệ an toàn cho nàng, mặc dù khả năng của Mặc Thư Kỳ không cần các nàng bảo vệ. demcodon-

Lúc đầu hai tỷ muội Chanh và Hoàng rất khó hiểu cũng rất không phục bị phái tới bảo vệ Lâm Lam, bởi vì các nàng không cảm thấy nam tử có dung mạo xấu xí này sẽ đáng giá làm cho Các chủ đem cả tâm tâm của mình ra trả giá, hẳn không còn gì khác, nhưng là ở chung một thời gian các nàng mới biết tại sao Các chủ lại thích hắn. Lâm Lam rất hiền lành, cũng rất dững cảm, có rất nhiều nam tử dung mạo xinh đẹp nhưng không có phẩm chất. Lúc Các chủ đi rồi một mình hắn đối mặt với những lời đồn đãi nhảm nhí trong thôn và người khác chế nhạo hắn như thế nào cũng không có lùi bước. Sau khi hiểu được mình thích Các chủ liền dững cảm đi đuổi theo người mình yêu, không chút nào lùi bước, những chuyện này có rất nhiều nam tử đều không làm được, dung mạo thì thế nào, côi đời này còn có ai có thể so với Các chủ đẹp mắt hay không. Tuy là có, Các chủ cũng sẽ không nhìn thêm một chút, các nàng chỉ có thể bảo vệ một người toàn tâm toàn ý vì nàng ấy như vậy. Vì hạnh phúc của Các chủ, hai người bọn họ cũng sẽ liều cả tính mạng mình đi bảo vệ nam nhân này, không cho hắn chịu đến một chút thương tổn nào.

* * *

Mặc Thư Kỳ sau khi trở lại phòng không lâu liền tiến vào mộng đẹp. Lúc trời sắp sáng cô bị ác mộng của mình làm cho tỉnh lại. Trong mộng: Mặc Thư Kỳ nhìn thấy Lâm Lam, hắn rời khỏi thôn Bách Gia, đi chung quanh tìm mình, tìm rất nhiều nơi, lúc hắn đi nhanh một chút nữa tìm được thì bỗng nhiên một đám hắc y nhân đến đem Lâm Lam bắt đi. Mắt Mặc Thư Kỳ thấy bóng người của Lâm Lam ở trước mắt mình dần dần biến mất, bất luận cô gọi như thế nào cũng không thấy Lâm Lam trả lời lại. Cô bị dọa một thân đầy mồ hôi lạnh, sau khi gọi Hồng lấy nước rửa mặt thì trời đã hơi sáng. Mặc Thư Kỳ ngồi ở trước cửa sổ, sáng sớm ánh sáng đầu tiên chiếu lên trên người cảm thấy ấm áp, nhưng cả người Mặc Thư Kỳ đều chìm đắm trong mê man, cô đang suy nghĩ mình rời khỏi Lâm Lam như vậy đến cùng là đúng hay vẫn là sai, một khía cạnh quyết định chuyện tình cảm của hai người trong lúc đó, nói là vì tốt cho hắn, nhưng là làm như vậy thật sự đúng hay không?

“Hồng, người cảm thấy ta làm đúng không?” Mặc Thư Kỳ mê hoặc hỏi.

“Các chủ là đang suy nghĩ chuyện của Lâm công tử sao?” Hồng tự nhiên nói.

“Ừm.”

“Các chủ, Hồng cũng không biết cái gì là tình yêu, nhưng là vào lúc ở trong rừng trúc, Các chủ và Lâm công tử thật sự rất vui vẻ. Hồng từ trước tới nay chưa từng thấy qua Các chủ cười hài lòng như vậy.” Như là nghĩ tới điều gì trên mặt của Hồng hơi hé ra một nụ cười: “Thuộc hạ nghĩ đó là lúc Các chủ rất hạnh phúc, Lâm công tử cũng thế. Nhưng là sau khi Các chủ rời khỏi Lâm công tử cả người đều thay đổi, trở nên càng thêm yên lặng, càng thêm nhiều tính toán, cả ngày chìm đắm trong kế hoạch, Các chủ như vậy sẽ không có chút nào hài lòng.”

Nghe được Hồng nói như vậy về mặt Mặc Thư Kỳ có chút thay đổi: “Ta thật muốn ở cùng với Lam nhi, nhưng là nhớ tới kẻ thù của Mặc gia và cổ độc trên người ta, ta liền...” Nhắc tới những thứ này trong mắt Mặc Thư Kỳ xẹt qua một tia đau buồn.

Hồng ở bên người Mặc Thư Kỳ cũng bị nàng cảm hoá: “Các chủ... Ngài...”

“Thôi, người như ta trời sinh không có được hạnh phúc, hai chữ ‘hạnh phúc’ này cách ta xa xôi như vậy, bất luận ở đây hay là chỗ khác cũng đều giống nhau, hạnh phúc đối với ta thực sự là quá ngắn ngủi.” Giọng nói của cô vô cùng cô đơn.

“Chẳng lẽ Các chủ không thích Lâm công tử sao?” Hồng không hiểu nói.

“Sao có thể, ta yêu hắn, thật ham muốn tình yêu, yêu đến chính ta đều không thể tưởng tượng được mức độ. Có thể hắn không có dung mạo xinh đẹp, cũng không có gia đình để hắn kiêu ngạo, thậm chí hắn không có một người thân nào, thế nhưng ta chính là yêu hắn, thà phụ thiên hạ chứ không phụ hắn.” Nói tới chỗ này Mặc Thư Kỳ dùng tay nhẹ nhàng xoa lên trái tim của mình: “Trái tim này hiện tại chỉ nhảy lên vì hắn, nếu là không có hắn, ta không biết mình còn có thể tự sống tiếp hay không.” Giọng điệu Mặc Thư Kỳ nhẹ nhàng, rất dịu dàng, đây là dịu dàng từ trong tâm hồn tỏa ra, không phải loại dịu dàng dưới mặt nạ kia.

“Như vậy, tại sao Các chủ lại muốn rời khỏi Lâm công tử vậy?”

“Đứa ngốc, ta là vì bảo vệ hắn, cũng là không có lòng tin với mình.” Mặc Thư Kỳ thở dài: “Hồng, người biết ta trúng cổ độc rồi, đã không còn bao nhiêu thời gian, nhưng Lam nhi lại không như thế, ta không thể để cho hắn bởi vì một năm này vui sướng mà đau khổ cả đời, sau khi ta chết hắn phải sống sót bằng cách nào. Ta không thể ích kỷ như thế.” Mặc Thư Kỳ bắt lực nói.

Hồng không đành lòng nhìn bộ dáng này của Mặc Thư Kỳ: “Các chủ, độc này thật sự không có cách nào giải sao?”

Mặc Thư Kỳ lắc lắc đầu, bỗng nhiên giống như là nghĩ tới điều gì, mở miệng nói: “Kỳ thực còn có một biện pháp, nhưng là cách kia dù sao cũng là một cách trong truyền thuyết, cũng không ai biết là thật hay giả.”

“Tóm lại có hi vọng là tốt, chẳng lẽ Các chủ muốn chưa có tranh thủ liền từ bỏ sao? Đây không phải là Các chủ mà ta biết.” Hồng nghiêm túc nói.

Mặc Thư Kỳ yên lặng rất lâu, không hề trả lời nàng.

10. Chương 10: Lâm Lam

Bỗng nhiên một con chim nhỏ theo cửa sổ bay vào cắt đứt một phòng trầm tĩnh, Hồng đưa tay nhận chim nhỏ, gỡ xuống tờ giấy quấn vào trên đuôi chim, tiện tay đem chim đặt ở bên trong bàn, thả chút điểm tâm vụn trước mặt nó, chim nhỏ hài lòng mổ đồ ăn bên trong bàn không tiếp tục để ý hai người.

Hồng mở tờ giấy ra, có chút mừng rỡ nói với Mặc Thư Kỳ: “Các chủ, là Chanh và Hoàng gửi thư, trong thư nói: Lâm công tử rời khỏi thôn Bách Gia đi ra tìm ngài, đã sắp tới đây.”

“Cái gì???” Về mặt Mặc Thư Kỳ có chút giật mình, cô có chút mừng rỡ lại có chút tức giận: “Hắn làm sao lại đến, Chanh và Hoàng làm chuyện thế nào, đã lâu như vậy mới báo cáo?”

“Từ khi Các chủ rời khỏi thôn Bách Gia, trong thôn những nam tử kia mỗi một người đều đến chế nhạo Lâm công tử, nói Lâm công tử là bị Các chủ vứt bỏ. Lâm công tử mỗi ngày đều bị bọn họ bắt nạt, nhưng mà hắn thật giống như người không liên quan, mấy ngày trước hắn thu gom bọ hành lý của mình liền rời khỏi thôn Bách Gia. Chanh và Hoàng căn cứ vào tin tức mà Lâm công tử tìm hiểu liền biết Lâm công tử tìm đến Các chủ ngài. Lâm công tử biết chuyện Đại hội võ lâm sau đó liền bắt đầu chạy tới đây, hiện tại đã đến Lạc thành, trạm tiếp theo chính là chỗ này.” Hồng giải thích nói.

“Hắn thật là ngu, ta không xứng đáng để hắn vì ta làm như vậy, ta chưa từng đáp ứng cái gì với hắn, cũng chưa từng có nói ra tình cảm của mình. Tại sao lại như vậy, tại sao, đây rốt cuộc là tại sao?” Như là hỏi mình, vừa giống như là đang hỏi Hồng.

“Các chủ...” Nhìn dáng vẻ của Mặc Thư Kỳ làm cho lòng Hồng vô cùng chua xót.

Bỗng nhiên, Mặc Thư Kỳ giống như là nghĩ đến chuyện gì: “Không thể, hắn không thể đến, nguy hiểm, Lam nhi sẽ gặp nguy hiểm.” Mặc Thư Kỳ bỗng nhiên cố gắng nắm lấy tay Hồng: “Hồng, người đi ngăn cản hắn, không thể để cho hắn tới nơi này, đem hắn đuổi về thôn Bách Gia.” Mặc Thư Kỳ nghĩ đến giấc mộng kia, giấc mộng làm cho cô đau thấu tâm can kia. Nếu như Lâm Lam tới nơi này hắn nhất định sẽ có chuyện, cảm giác của cô luôn luôn đều rất chuẩn.

“Nhưng mà... Các chủ... ngài...” Hồng có chút chần chờ.

Toàn thân Mặc Thư Kỳ hiện tại rất là hoảng loạn: “Không cần lo lắng cho ta, ta không có chuyện gì, nhanh đi, nhanh lên!” Cô lạnh lùng nói.

“Dạ, thuộc hạ nhận lệnh.” Hồng quay về phía Mặc Thư Kỳ ôm quyền sau đó bay người ra ngoài cửa sổ.

Khi Hồng đi rồi Mặc Thư Kỳ ngồi một mình trong gian phòng, trong đầu của cô không ngừng chiếu lại tình cảnh Lâm Lam bị người bắt đi, cô càng nghĩ càng hoảng hốt, rốt cục nhẫn nại không được một mình rời khỏi khách sạn. Sau khi rời khỏi khách sạn Mặc Thư Kỳ một mình như con ruồi không đầu va loạn, bởi vì con mắt của cô không nhìn thấy cho nên phải va vào người bên cạnh, tiếng người khác quay lại mắng chửi Mặc Thư Kỳ giống như là không nghe thấy, tinh thần hoảng hốt đi về phía trước, trong miệng còn nói tới: “Lam nhi, Lam nhi, người ở đâu.”

Ngay lúc Mặc Thư Kỳ đi lung tung không có mục đích, một chỗ khác Lâm Lam lại gặp phiền phức.

* * *

Sau khi rời khỏi thôn Bách Gia, Lâm Lam đeo bọc hành lý không hề có mục đích đi, bởi vì tướng mạo ‘xấu xí’ của hắn, cho nên rất ít người quay lại phản ứng với hắn. Nam tử từng người từng người nhìn thấy hắn đều cách hắn rất xa, nữ tử cũng đều đi vòng qua hắn, tình huống như vậy làm cho Lâm Lam có chút mất mát, nhưng hắn cũng không có khổ sở. Bởi vì từ nhỏ đến lớn chuyện như vậy cũng xảy ra không ít, chỉ là hắn không hiểu tại sao không có người chịu đến gần hắn. Nhìn thấy Lâm Lam như vậy Chanh và Hoàng đều có chút không đành lòng, nhưng hai người các nàng chỉ có thể ở trong bóng tối bảo vệ an toàn cho hắn, không thể nhúng tay vào những việc này, thế nhưng tình cờ ra tay dạy dỗ một chút một hai người miệng đặc biệt xấu vẫn là có thể.

Lòng dạ Lâm Lam lương thiện, rất thích giúp đỡ người, trên đường đi hắn đều sẽ trợ giúp một ít người có yêu cầu. Mặc dù mọi người nhìn thấy dung mạo của hắn cảm thấy căm ghét, nhưng Lâm Lam vẫn là rất vui vẻ. Hôm nay Lâm Lam cứu một ông lão bởi vì ăn cơm không trả tiền mà bị tiểu nhị quán rượu đuổi theo đánh, vì ông lão kia Lâm Lam tiêu hết tiền trên người. Ông lão hỏi Lâm Lam muốn đi đâu, Lâm Lam cũng thành thật nói người hắn muốn tìm, thật tốt là ông lão rất tốt bụng nhắc nhở hắn Đại hội võ lâm gần sắp bắt đầu rồi, người hắn muốn tìm có thể sẽ xuất hiện ở nơi đó, đồng thời nhắc nhở hắn không nên dễ dàng tin tưởng người khác. Sau khi nói xong ông lão còn liếc mắt nhìn Chanh và Hoàng ẩn thân ở chỗ khác, sau đó liền biến mất.

Lâm Lam rất cảm kích ông lão kia, sau đưa ông lão đi, Lâm Lam trả tiền cơm cho ông lão liền tiêu hết tiền tích trữ trên người, trên người đã không còn một xu. Vốn là Lâm Lam mang theo tiền không nhiều, dọc theo đường đi ngoại trừ mua chút đồ mình chuẩn bị bên ngoài liền cũng không xài nên vẫn còn một ít, tự mình mang theo lương khô ăn. Buổi tối dừng chân ở miếu đồ nát hoặc chấp nhận ở dưới mái hiên gia đình người ta, thật tốt bây giờ vẫn là đầu thu, khí trời cũng không lạnh, hướng hồ tháng ngày khó khăn thế nào Lâm Lam cũng đã trải qua. Nhưng vì trả tiền cho ông lão, trên người Lâm Lam bây giờ đã không còn một xu.

Dưới sự bất đắc dĩ, Lâm Lam tìm tài sản thô của nhà lấy ra, đây là di vật duy nhất phụ thân để cho hắn, một cây trâm ngọc, phần cuối cây trâm này lúc điêu khắc lên chính là vài miếng lá trúc, nho nhỏ, rất tinh xảo. Nếu như bây giờ Mặc Thư Kỳ ở bên cạnh hắn đồng thời con mắt của cô không có mù sẽ phát hiện, cây trâm ngọc này cùng cây trâm cô đang giữ kia hắn là cùng một người làm ra.

Lâm Lam cầm trâm ngọc đi vào mép đường thấy hiệu cầm đồ. Sau khi gặp được lão bản, Lâm Lam đưa trâm ngọc ra. Lão bản hiệu cầm đồ này là một nữ tử trung niên xấu xí, vừa nhìn liền biết người này không phải là người tốt lành gì. Vốn là vị lão bản này nhìn thấy tướng mạo xấu xí của Lâm Lam, một thân xiêm y cũ nát rất là xem thường, lường trước được người này cũng sẽ không có vật gì tốt, định đem hắn đuổi ra

ngoài, nhưng là sau khi nhìn thấy trâm ngọc hấn đưa tới con mắt liền sáng ngời, ánh mắt kia như là một kẻ đói bụng rất lâu không ăn cơm nhìn thấy bánh bao thịt; nàng đoạt lấy cây trâm, vẻ mặt sáng rỡ nhìn một chút, khéo miệng không nhận được gương lên, cả người chìm đắm vui sướng khi chiếm được bảo vật trong lòng, bỗng nhiên nàng nhìn Lâm Lam một chút từ trên xuống dưới, giả vờ khinh thường nói: “Cây trâm này cũng không phải vật gì tốt, trên sạp hàng bên ngoài đều có nhiều loại như thế này. Công tử thật sự phải cảm sao?”

Lâm Lam gật gật đầu.

Lão bản kia nỗ lực để cho mình cố gắng giữ tỉnh táo: “Công tử nhất quyết là vẫn muốn cảm sao?”

Lâm Lam cúi đầu suy nghĩ một chút: “Cảm đi.”

“Công tử cần phải hiểu rõ, cái này của người vốn không phải cái gì quý trọng, có cảm thì tiền cũng không bao nhiêu.” Lão bản không tin tưởng xác nhận.

“Không sao, thiếu thì thiếu đi. Ngài cứ ra giá.”

Lão bản kia quay về phía Lâm Lam đuổi ra một ngón tay. Mở miệng nói: “Một lượng hai.”

Lâm Lam không nói gì, chỉ là chậm chậm muốn lấy lại cây trâm từ trong tay lão bản, biểu thị mình không đồng ý.

Lão bản vội vàng đưa tay giấu từ sau lưng ra, sau đó một mặt đau lòng nói: “Năm lượng, người xem giá này thế nào? Đã không thể hơn nữa.”

Lâm Lam chần chờ một lúc, hấn biết cây trâm của mình cũng không phải có giá rẻ như vậy, nhưng khuôn mặt của Mặc Thư Kỳ lại xẹt qua trong đầu óc của hấn, hấn nhắm mắt lại, cuối cùng bất đắc dĩ gật đầu.

“Tốt lắm, đây là năm lượng bạc vụn, công tử xin cảm lấy.” Lão bản nhanh chóng đưa năm lượng bạc vụn cho Lâm Lam, sau đó lại nhanh chóng đưa một tờ giấy cho hấn, giả tạo cười nói: “Đây là hóa đơn, nếu như công tử ngày nào đó có đủ tiền có thể tới đây chuộc lại cây trâm này. Được rồi, xin ngài đi thông thả.” Nói xong làm một dấu tay xin mời.

Lâm Lam nhận tiền và hóa đơn lại nhìn cây trâm một chút, trong lòng yên lặng mà nói: ‘Phụ thân, xin lỗi, xin tha thứ cho nhi tử, chờ lúc nhi tử tìm được nàng nhất định sẽ chuộc cây trâm này về.’

11. Chương 11: Đi Chung

Sau khi Lâm Lam đi ra hiệu cầm đồ, đứng thật lâu nhìn bảng hiệu hiệu mà lưu luyến không rời đi.

Ngay khi Lâm Lam rời đi, Chanh và Hoàng nhảy ra ngoài, Hoàng nhìn Chanh một chút, Chanh gật gật đầu, xoay người đi vào hiệu cầm đồ, còn Hoàng đuổi theo bóng người của Lâm Lam.

Chanh đến gần phía sau hiệu cầm đồ, lão bản hiệu cầm đồ còn đang cười đến không ngậm miệng lại được, trong miệng nói: “Kẻ ngu si, thật không biết hàng, đây chính là Mặc Ngọc ngàn năm chế tạo thành, còn có chạm trổ này, ai ôi, thật là giá trị liên thành, ta lớn như vậy còn chưa từng thấy đồ quý giá như thế đâu. Hắc hắc, có nó, nửa đời sau này của ta có thể hưởng thụ cuộc sống giàu sang không bao giờ hết.”

Thời điểm Chanh đi vào lão bản còn không phát hiện ra nàng, sau khi nàng nghe được những lời lão bản kia nói liền nổi nóng một hồi, phu lang tương lai của Các chủ các nàng há lại là người có thể sỉ nhục, vốn định một chiêu kiểm chăm dứt nàng ta, nhưng hiện tại thân nàng có chuyện quan trọng, liền tiện tay ném một khối bạc vụn lên trên quầy.

Lão bản bị thức tỉnh, một mặt mê man nhìn Chanh: “Vị tiểu thư này, ngài có chuyện gì sao?”

“Bản tiểu thư muốn cây trâm ngọc kia trong tay người.” Chanh thẳng thắn nói.

Lão bản đánh giá Chanh một hồi, nhìn nàng ta quần áo bất phàm, nhất định là tiểu thư gia đình giàu có, liền hài lòng nói: “Ai nha, tiểu thư người thật sự tinh mắt, đây chính là Mặc Ngọc ngàn năm chế tạo thành có cầu cũng không thể gặp, ngài nhìn thủ công này một chút, vừa nhìn liền biết là đại sư làm...”

Lão bản lời còn chưa nói hết, kiếm của Chanh đã ra khỏi vỏ giá đến bên trong cổ của lão bản: “Ít nói nhảm, đem nó ra, bằng không đừng trách bản tiểu thư không khách khí.”

“Này, này, này, vị hiệp sĩ này, ngài cẩn thận kiếm trong tay nha, không phải tiểu nhân không đưa cho ngài, nhưng cây trâm này là bảo vật gia truyền của tiểu nhân, làm sao có thể dễ dàng liền đưa cho người khác như vậy.” Lão bản hoang mang nói. demcodon-

Chanh nghe xong lời này không khỏi cười lạnh một tiếng: “Bảo vật gia truyền? Người chắc chắn chứ?” Nói xong lại đưa kiếm đến gần cổ của nàng thêm mấy phần.

Cổ của lão bản đã chảy máu, nàng đau đến gào thét lên, quần đã bị nàng tiểu ướn sũng.

Chanh căm ghét nhìn nàng ta một cái, trong miệng không nhịn được nói: “Đưa hay không đưa?”

Lão bản vừa nghe, vội vàng nói: “Nhanh nhanh đưa, vị hiệp sĩ này, sẽ đưa cho ngài, kính xin thả kiếm trong tay xuống.” Nói xong liền đem cây trâm đưa cho Chanh.

Chanh nhận cây trâm liền lạnh lùng nhìn lão bản một cái, lấy kiếm về, nàng cẩn thận đem cây trâm lấy được để vào trong ngực, sau đó xoay người rời đi.

Toàn thân lão bản run cầm cập ngồi dưới đất liên tục khóc lớn, nhưng là không có ai chú ý tới nàng.

Thời điểm Chanh tìm tới Hoàng và Lâm Lam thì Hoàng đang dạy dỗ một đám du côn dâm tặc, mà Lâm Lam chính là đứng ở một bên lo lắng nhìn.

Thì ra sau khi Lâm Lam rời khỏi hiệu cầm đồ thì có một đám lưu manh ăn chơi lêu lổng coi trọng đi theo. Theo các nàng có thể đi vào hiệu cầm đồ đều là người có tiền, coi như là không có tiền thì lúc đi ra cũng sẽ biến thành người có tiền. Mà Lâm Lam một thân một mình, không có bạn đi cùng, tướng mạo lại cực xấu, không có ai sẽ để ý tới hắn, đám người kia liền lạng lẽ đi theo Lâm Lam ra khỏi thành.

Thời điểm bọn họ đuổi tới Lâm Lam cũng đã chú ý tới nhưng hắn không có cách nào, chỉ có thể đi về nơi có nhiều người, nhưng hắn không nghĩ tới mấy tên côn đồ kia lớn lối như vậy, sẽ ở trước mặt mọi người mà xuống tay với hắn. Lâm Lam căng thẳng ôm chặt bao quần áo của mình, bắt đầu chạy về phía ngoài thành. Hoàng vốn muốn ra tay dạy dỗ mấy người kia, nhưng mà gây chuyện ở khu vực người nhiều như vậy, mấy tên côn đồ kia có thể không thèm để ý nhưng nàng không thể không lưu ý, ngay khi bọn côn đồ đuổi tới Lâm Lam ở ngoài thành thì nàng liền ra tay đánh nhau với đám lưu manh kia. Cho nên lúc Chanh lần theo đánh dấu của Hoàng lưu lại mới thấy được tình cảnh đó.

Chanh nhìn Hoàng đánh rất là cảm hứng vô tận liền không có ngăn cản nàng, chỉ là ôm kiếm đi tới bên cạnh Lâm Lam.

Lâm Lam nhìn người bên cạnh mình và vị đang giúp mình kia trang điểm rất giống nhau, liền mở miệng: “Vị cô nương này, đang đánh nhau với các nàng kia chính là bạn đi chung với ngài sao, thật sự rất có lỗi, nàng ta đều là bởi vì giúp ta mới đánh nhau cùng đám người kia, bọn họ có chút phiền toái, ngài có thể giúp nàng ta một chút không?”

Chanh nghe xong cảm nhận được trái tim nhân hậu ấm áp bên trong Lâm Lam, nhìn ánh mắt lo lắng của hắn, không khỏi an ủi: “Công tử không cần phải lo lắng, công phu của muội muội nhà ta mặc dù không phải rất tốt, nhưng đối phó này đám dâm tặc này vẫn là thừa sức, kính xin công tử yên tâm.” Nói xong chấp tay với Lâm Lam.

Sau khi nghe Hồng giải thích xong, Lâm Lam yên tĩnh lại, chỉ là yên tĩnh nhìn bên kia đánh nhau, nếu như hắn quên chuyện kia thì ánh mắt vẫn lo lắng nhìn bên ngoài.

Như là phụ họa theo lời nói của Chanh, một bên khác Hoàng rất nhanh đã giải quyết xong mấy tên côn đồ kia, vốn là có thể càng nhanh hơn, chỉ là bên trong các nàng dĩ nhiên có một người công phu thật tốt, cho nên Hoàng phải dùng nhiều thời gian hơn.

Sau khi Hoàng giải quyết đám lưu manh kia liền đến bên cạnh Lâm Lam và Chanh, nàng quay về phía Lâm Lam chấp tay hô: “Công tử”, lại chuyển tầm mắt tới trên người Chanh: “Tỷ tỷ.”

Chanh không nói gì, chỉ là gật gật đầu với nàng, tiếp theo Hoàng liền yên tĩnh đứng bên cạnh Chanh.

Lâm Lam cảm kích nhìn hai tỷ muội: “Đa tạ hai vị cô nương cứu giúp.”

Chanh không thêm để ý nói: “Lâm công tử khách khí, chỉ là thuận tay cứu giúp.” Hoàng cũng ở một bên gật gật đầu phụ họa.

“Không biết công tử đơn độc một mình chuẩn bị đi về hướng nào?” Chanh hỏi làm Hoàng rất kỳ quái, ‘tỷ tỷ của mình vì sao lại hỏi vấn đề như vậy, hai người bọn họ không phải biết Lâm Lam muốn đi tìm Các chủ sao.’ demcodon- Cho dù trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Hoàng cũng không có mở miệng, chỉ là chờ câu tiếp theo của tỷ tỷ mình.

Lâm Lam có chút chần chờ, nhưng là nhớ đến hai người này vừa mới cứu mình, đồng thời các nàng nhìn cũng không giống người xấu gì, liền mở miệng trả lời: “Thật không dám giấu giếm, ta rời khỏi quê nhà là muốn tìm người.”

“Vậy à? Tìm người, là người công tử thương sao?” Chanh trêu ghẹo nói, nhưng trên mặt lại không có lộ ra một tia, thật giống như mình kinh ngạc hỏi chuyện chính.

Chanh làm cho khuôn mặt Lâm Lam nổi lên ửng đỏ, nhưng hần suy nghĩ một chút: “Không phải người thương, ta xấu xí như thế làm sao sẽ có người yêu thích đây! Nàng... nàng là... là tiểu thư... đúng... nàng là tiểu thư nhà ta.”

Lâm Lam làm cho Chanh và Hoàng cảm giác thấy có chút khó chịu. Người này lại càng không tự tin như vậy, nhưng hần tìm đến rồi.

“Thật sao? Vậy không biết tiểu thư nhà Lâm công tử ở nơi nào đây?” Chanh giả vờ không biết hỏi.

Chanh làm cho Lâm Lam có chút lúng túng, suy nghĩ một chút, hần mở miệng nói: “Thật sự ta cũng không biết, chỉ là nghe người ta nói Đại hội võ lâm ở Ngu thành sắp sửa bắt đầu, ta nghĩ tiểu thư nhà ta có thể là ở chỗ đó, liền muốn đi thử vận may.”

“Như vậy à, Lâm công tử là một nam tử một thân một mình đi ra ngoài khó tránh khỏi sẽ gặp phải nguy hiểm, như vậy đi, hai người tỷ muội chúng ta cũng vừa muốn đi tham gia Đại hội võ lâm, cho nên, Lâm công tử nếu không ngại, kính xin cùng đi chung đường với hai người chúng ta, như vậy cũng có thể chiếu cố lẫn nhau, chờ tìm được tiểu thư nhà người, Lâm công tử lại đi cũng không muộn.” Chanh khuyên bảo.

12. Chương 12: Lựa Chọn Của Hồng

Chanh làm cho Lâm Lam đột nhiên ngẩng đầu lên, hần tìm tòi nghiên cứu nhìn Chanh, mà Chanh cũng không có lảng tránh tầm mắt của hần, chỉ là mỉm cười chờ hần trả lời.

Sau khi Lâm Lam không có nhìn ra đầu mối gì, mở miệng hỏi: “Chuyện đó... sẽ không quấy rối đến các người sao?”

“Lâm công tử lo xa rồi, hai người tỷ muội chúng ta đều là người giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa vốn là chuyện chúng ta phải làm, chút chuyện bận bịu nhỏ ấy vẫn là giúp đỡ được.” Giọng nói của Chanh dịu dàng giải thích.

“Vậy thì đa tạ hai vị.” Lâm Lam mừng rỡ cùng gật gật đầu với các nàng.

Hoàng nhìn tỷ tỷ của mình một chút, vui vẻ cười cợt. Trong lòng thầm nghĩ: ‘Thật không hổ là người thông minh nhất trong thất ám vệ, mình quả nhiên không thể so sánh được.’

Ba người liền vui vẻ ra đi. Dọc theo đường đi, Chanh âm thầm chăm sóc Lâm Lam, chuyện gì cũng đều lấy hần làm chủ, mà Hoàng thì lại âm thầm quan sát chuyển động của tỷ tỷ mình và Lâm Lam. Lâm Lam cũng cố gắng hết sức giúp hai người làm một ít chuyện mình có thể làm.

Thời điểm hai người mang theo Lâm Lam chạy đi cũng không quên truyền cho Mặc Thư Kỳ một phong thư, nói cho nàng biết tình hình của các nàng. Vì vậy, các nàng rất nhanh đã đến ngoài Lạc thành. Trong lúc các nàng đi qua một rừng cây nhỏ ở ngoài Lạc thành thì Lâm Lam bị bệnh nặng. Mặc dù Lâm Lam rất khỏe mạnh, nhưng dù sao hần cũng là nam tử, ở thế giới này thân thể nam tử bình thường đều rất yếu, một đường bôn ba mệt nhọc rất cực ép vỡ nam tử kiên cường này.

Thời điểm Chanh và Hoàng đang luống cuống tay chân thì gặp Hồng đến tìm các nàng, lúc này Lâm Lam đã hôn mê bất tỉnh.

Hồng nhìn Lâm Lam đang hôn mê, gấp gáp, hần biết rõ nam tử này ở trong lòng của Các chủ mình rất có địa vị, liền bước nhanh đi tới bên người Lâm Lam, lo lắng nói: “Lâm công tử làm sao?”

“Ngày đêm không ngừng nghỉ chạy đi, Lâm công tử dù sao cũng là nam tử thân thể yếu đuối, cho nên không cần thận nhiễm phong hàn. Ta đã cho hần uống thuốc trị phong hàn mà Các chủ cho chúng ta, không cần lo lắng.” Chanh giải thích.

“Đúng vậy đúng vậy, Lâm công tử vì muốn sớm ngày nhìn thấy Các chủ nên dọc theo đường đi không ngừng nghỉ chạy đi, cho nên vào lúc này mới bị bệnh. Các chủ yêu thích Lâm công tử như thế, nếu như nhìn thấy hần nhất định sẽ rất vui vẻ.” Hoàng ở một bên chen miệng nói.

Chanh trừng nàng một chút, nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của tỷ tỷ mình, Hoàng rụt cổ một cái, ngượng ngùng ngậm miệng lại.

Chanh nhìn thấy sắc mặt của Hồng có chút không bình thường, lo lắng hỏi: “Hồng, làm sao vậy, là Các chủ đã xảy ra chuyện gì phải không?”

Sắc mặt Hồng rất kém nói: “Hai người các ngươi vì sao không đem chuyện Lâm công tử đến nơi đây báo cáo cho Các chủ sớm một chút, bây giờ...” Hồng híp mí mắt, nói ra ý đồ của mình đến đây.

Hai người sau khi nghe xong đều yên lặng, Hoàng dễ kích động lên tiếng trước tiên: “Các chủ tại sao có thể làm như vậy, Lâm công tử vì nàng... vì nàng...”

“Hoàng. Câm miệng!” Chanh nghiêm khắc quát lớn nàng. Hoàng bĩu môi, có chút tức giận xoay người chạy ra ngoài, hai người cũng không có để ý đến nàng.

“Hồng, ngươi là lão đại của chúng ta, người đi theo bên cạnh Các chủ lâu nhất cũng là ngươi, nói vậy ngươi so với chúng ta càng hiểu rõ nàng hơn, nàng rõ ràng rất yêu Lâm công tử, tại sao muốn làm như thế. Hồng, ngươi nhất định biết nguyên nhân.” Chanh nhìn chòng chọc vào Hồng.

Hồng thở dài một hơi: “Các chủ làm như thế, cũng là vì tốt cho hần.” Hồng dừng một chút: “Các ngươi cũng biết trên người Các chủ chịu mỗi thù diệt môn giết, hiện tại kẻ thù đã dần dần tìm tới. Các chủ không muốn làm cho Lâm công tử chịu một chút thương tổn, cho nên nàng mới làm như vậy, đem người yêu bên cạnh đẩy ra so với người khác nàng còn đau khổ hơn, nhưng mà các ngươi biết không? Nàng đã không thể còn sống bao lâu nữa nên không muốn đi quấy rối Lâm công tử, cho nên, nàng muốn dùng quãng đời còn lại của mình để hoàn thành nguyện vọng của phụ thân, sau đó một mình lẳng lặng rời đi.”

“Cái gì? Các chủ không còn sống bao lâu nữa, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?” Chanh kinh hãi.

Hồng nhìn nàng một chút, chậm rãi dựa lên trên một cái cây, mở miệng: “Hơn một năm trước, chuyện Các chủ trọng thương ngươi còn nhớ không?”

Chanh gật gật đầu.

Nhìn thấy nàng gật đầu, Hồng nói tiếp: “Khi đó Các chủ được Lâm công tử cứu lên nhưng con mắt bị mù không khỏi, công lực mất hết, hơn nữa trúng một loại độc rất ác là sâu độc, trúng loại sâu độc này người bình thường đều không thể sống hơn mười tám tuổi. Mặc dù y thuật của Các chủ cao siêu nhưng nàng đối với loại sâu độc này cũng không thể làm gì, cứ việc không ngừng tìm thuốc giải nhưng vẫn không có kết quả. Các chủ sợ nàng sẽ sai lầm, bỏ lỡ một đời của Lâm công tử, cho nên mới phải để cho các ngươi đuổi

hắn về thôn Bách Gia. Các chủ đã nói rằng nàng rất yêu hắn, rất yêu rất yêu, tuy rằng ta cũng không hiểu, nhưng giọng điệu khi đó của nàng lại đau buồn như vậy, yêu mà không được, người có thể hiểu rõ nỗi đau của nàng không.”

“Tại sao lại như vậy, nàng sao...” Giọng nói của Chanh có chút âm u.

“Cho nên, vì không cho Các chủ lo lắng, ta không thể không làm như vậy.” Hồng nói xong muốn rời đi thì Chanh gọi nàng lại.

“Hồng.” Hồng không có xoay người, chỉ là lẳng lặng chờ Chanh nói tiếp: “Để Lâm công tử đi thôi, mặc dù Các chủ nói không muốn làm cho hắn đau lòng, nhưng dù sao đó cũng chỉ là ý nghĩ của chính nàng. Ta biết Các chủ làm tất cả đều vì muốn tốt cho Lâm công tử, nhưng mà, ta nghĩ Lâm công tử cũng không cần. Căn cứ vào khoảng thời gian này ta và hắn ở chung với nhau nhìn ra hắn là một người rất kiên cường, coi như chúng ta mang hắn về hắn vẫn sẽ không bỏ qua. Thời gian người và hắn chung đụng cũng không ngắn, ta nghĩ người không phải không biết tính cách của hắn chứ.”

‘Đúng đấy, tính cách hắn là gì ta đương nhiên hiểu, Các chủ làm sao không hiểu đây, nhưng mà, tình yêu khiến người mù quáng, Các chủ bây giờ chính là như vậy.’ Hồng nghĩ như thế nhưng nàng cũng không có mở miệng.

Chanh không ngừng cố gắng nói: “Không phải còn có một năm sao? Tất cả đều có thể, trong một năm này nói không chừng lúc nào đó Các chủ liền tìm được thuốc giải, đến lúc đó Lâm công tử đã lập gia đình thì làm sao bây giờ? Người cũng không muốn Các chủ đau lòng chứ. Huống hồ, nếu như Các chủ thật sự chỉ còn một năm này, người sẽ làm cho nàng mang theo tiếc nuối rời đi sao? Chỉ ít, thời gian ở bên Lâm công tử nàng rất vui vẻ, không phải sao?”

Hồng suy nghĩ một chút, khe khẽ gật đầu, nói: “Được, dẫn hắn đi gặp Các chủ đi.”

Chanh nghe xong vui mừng nhìn Hồng một chút, đi tới bên cạnh Lâm Lam ôm lấy hắn, quay về Hồng nói: “Đi thôi.”

Mới vừa đi ra không xa, liền nhìn thấy bóng người của Hoàng, nàng khó chịu chính là chờ ở phía trước, nhìn Chanh ôm Lâm Lam đi tới, bên cạnh còn có Hồng đi theo là biết có hy vọng liền hỏi: “Chúng ta đây là đi gặp Các chủ phải không?”

“Ừm, đi nhanh đi.” Hồng trả lời.

Cứ như thế, mấy người lên đường.

* * *

Ngay khi Hồng mang theo ba người đi tìm Mặc Thư Kỳ, Mặc Thư Kỳ bên này cũng gặp phải một chút phiền phức nho nhỏ.

Mặc Thư Kỳ run rẩy đi loạn ở trên đường, bởi vì con mắt không nhìn thấy, chỉ có thể dựa vào trực giác của mình mà đi, không giống như trước đây đi đụng tới chướng ngại vật nên cô đều không ngừng đi về phía trước. Không cảm thấy gì liền đi vào bên trong một ngõ, trên đầu va chạm làm cho Mặc Thư Kỳ hơi tỉnh táo lên. Cô một mình ngồi ở góc tường, lẳng lặng ngắm người ra.

13. Chương 13: Cứu Giúp

Bỗng nhiên một cỗ sát khí cắt đứt suy nghĩ của cô, Mặc Thư Kỳ cũng rất nhanh liền cảnh giác, võ công của mình tuy rằng cao cường, nhưng con mắt dù sao cũng không nhìn thấy. Bây giờ, Hồng lại không ở bên cạnh mình. Mặc Thư Kỳ lặng lẽ đem sợi bạc quấn lên trên ngón trỏ của mình, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay.

Mặc Thư Kỳ không nhìn thấy, trước mặt của cô là một đám hắc nhân đằng đằng sát khí đứng cách đó không xa. Ngay khi cô muốn ra tay, không biết từ nơi nào hiện ra hai người và một nhóm hắc y nhân đánh lên.

Thì ra hai người này chính là Chu Cầm và Lý Dao trong tứ đại gia tộc. Hai người này vốn là đi ra tản bộ, nhưng chợt thấy một bóng người màu trắng đi lảo đảo trên đường, nhìn kỹ một chút mới phát hiện là Mặc Thư Kỳ. Hai người đều rất kỳ quái, ở trong ấn tượng của các nàng người này vẫn luôn là người nhẹ nhàng, tao nhã, là nữ tử phong độ phóng khoáng, xảy ra chuyện gì làm cho nàng luống cuống như thế, nghĩ đến hai mắt của nàng bị mù, hai người liền lo lắng đi theo, dù sao người này có ân với các nàng, cũng không thể để cho nàng ta xảy ra chuyện gì.

Bởi vì tinh thần của Mặc Thư Kỳ hoảng hốt, cho nên cũng không phát hiện hai người này theo nàng. Nhìn thấy nàng bị đánh lén, hai người mới nhảy ra ngoài.

Lúc này Mặc Thư Kỳ đã khôi phục bình thường, cô cũng không biết người ra tay giúp cô là ai, liền âm thầm lưu tâm. demcodon- Đợi sau khi hai người giải quyết xong những hắc y nhân kia, cô đi từ từ đến bên cạnh các nàng, chấp tay, nho nhã lễ độ nói: “Tại hạ Ngọc Mặc, đa tạ hai vị cứu giúp, hai mắt của tại hạ bị mù không có thể thấy mọi vật, kính xin hai vị ân công báo cho tại hạ tước danh, để tại hạ biết được người cứu mạng mình chính là vị hào kiệt nào.”

“Ngọc tiểu thư, ta là Lý Dao, một vị khác là Chu Cầm, chúng ta đã gặp ngày hôm qua ở khách sạn Long Tường, Ngọc tiểu thư cứu người bạn của chúng ta, Ngọc tiểu thư còn nhớ không?”

Mặc Thư Kỳ trong lòng âm thầm suy nghĩ: “Làm sao lại không nhớ rõ, Lý tiểu thư và Chu tiểu thư, tại hạ có lẽ, cảm tạ ân hai vị đã cứu mạng, có chuyện gì cần tới tại hạ kính xin nói thẳng, tại hạ sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ.”

“Ngọc tiểu thư khách khí, chỉ là thuận tay giúp đỡ mà thôi, kính xin Ngọc tiểu thư không cần để ở trong lòng. Huống hồ, Ngọc tiểu thư đã cứu tính mạng người bạn của chúng ta, chúng ta cảm tạ Ngọc tiểu thư còn không kịp đây.” Chu Cầm khách khí nói.

“Tại hạ vốn là thầy thuốc, cứu sống người là bổn phận của thầy thuốc, làm sao có thể nói từ cảm tạ hay không cảm tạ, hơn nữa, ngày hôm qua ra sức nhiều nhất vẫn là Long công tử, tại hạ cũng không có giúp đỡ bao nhiêu.” Mặc Thư Kỳ khiêm tốn nói.

“Được rồi, được rồi, các người không nên tạ ơn tới tạ ơn lui, ngày cũng đều sắp tối rồi.” Lý Dao không nhịn được chen miệng nói.

Mặc Thư Kỳ và Chu Cầm cùng cười: “Lý tiểu thư / Lý tỷ tỷ nói đúng lắm.”

Chu Cầm nhìn Mặc Thư Kỳ một chút, lại nhìn Lý Dao một chút, mở miệng nói: “Vậy chúng ta về khách sạn trước đi, sắc trời này cũng đúng là hơi trễ.”

“Ừm, vậy chúng ta đi.” Mặc Thư Kỳ gật gật đầu.

Vì chăm sóc Mặc Thư Kỳ, ba người đi rất chậm, Mặc Thư Kỳ đi ở chính giữa, Lý Dao và Chu Cầm đi ở hai bên nàng, đề phòng nàng bị té ngã bất cứ lúc nào.

“Con mắt của Ngọc tiểu thư có nhiều bất tiện, tại sao lại đi một mình trên đường phố, thị vệ Hồng đâu, nàng ta làm sao không ở bên cạnh Ngọc tiểu thư.” Chu Cầm không rõ hỏi.

“Một mình người đi ra ngoài nhiều nguy hiểm lắm!” Lý Dao phụ họa nói.

Nhắc đến Hồng, Mặc Thư Kỳ lại nghĩ đến Lâm Lam, cô có chút thất thần, có điều chỉ ngẩn ngui trong nháy mắt: “Đa tạ hai vị tiểu thư quan tâm, tại hạ có chút việc phải Hồng đi ra ngoài, còn một thân một mình ra ngoài thật là tại hạ lỗ mẫn; chỉ là không nghĩ tới, con mắt sau khi không nhìn thấy, chuyện gì cũng đều làm không được, còn đi khắp nơi gây phiền toái cho người khác.”

Nghe thấy Mặc Thư Kỳ tự buồn rầu tự giận mình, Chu Cầm có chút không đành lòng: “Ngọc tiểu thư làm sao lại nghĩ như vậy, Ngọc tiểu thư y thuật cao siêu, mà còn mang theo tâm địa Bồ Tát, đi khắp nơi làm nghề y cứu người, sao nàng là người phiền toái.”

“Để hai vị cười chê rồi, tại hạ cũng chỉ làm chút chuyện đủ khả năng của mình thôi, chỉ là không muốn nhìn thấy bi kịch diễn ra ở bên cạnh mình, dù sao cũng chỉ là một người năng lực có hạn, tại hạ không có vĩ đại như lời Chu tiểu thư nói.” Mặc Thư Kỳ khiêm tốn nói.

“Ngọc tiểu thư thực sự là lương thiện!” Lý Dao thở dài nói: “Ngọc tiểu thư y thuật cao siêu như vậy, tại sao không trị liệu cho con mắt của mình thế?”

“À” Mặc Thư Kỳ tự giễu một tiếng: “Đều nói thầy thuốc không tự chữa bệnh, lời này không giả một chút nào, tại hạ cứu được người khác, nhưng không cứu được chính mình, cuối cùng còn phải liên lụy người khác.”

“Ngọc tiểu thư.” Chu Cầm dừng bước, thấy nàng dừng bước thì hai người khác cũng đều ngừng lại.

-Chu Cầm thất thần nhìn Mặc Thư Kỳ, thời khắc này, nàng từ trên thân thể người này cảm thấy đau khổ vô cùng, muốn an ủi nàng ta nhưng chính mình cũng không biết có thể làm cái gì, không biết nàng ta đến cùng đau buồn ở đâu. Chu Cầm âm thầm nở nụ cười mỉa mai, ‘mình rốt cuộc đang suy nghĩ gì chứ, chỉ là một người gặp không tới hai ngày, mình thậm chí ngay cả nàng ta là người ra sao cũng không biết, có cái gì tốt mà lo lắng.’

Lý Dao nhìn bầu không khí kỳ quái giữa hai người, không biết mở miệng từ đâu. Cũng ngay lúc này thì Mặc Thư Kỳ lên tiếng trước tiên: “Chu tiểu thư có chuyện gì sao?”

Chu Cầm ý thức được chính mình luống cuống, nhanh chóng phục hồi lại tinh thần: “Không có gì, chỉ là có chút thất thần.” Nói xong tiếp tục chậm rãi bước đi về phía trước.

Hai người đi theo, lúc này đã không có ai nói nữa, ba người lặng lẽ đi đến trước cửa khách sạn. Thời điểm vừa muốn đi vào, một giọng nói cắt đứt bước chân của các nàng.

“Tiểu thư...” Hồng có chút chần chờ kêu Mặc Thư Kỳ.

Nghe thấy giọng nói của Hồng, Mặc Thư Kỳ lập tức ngừng lại: “Làm sao, mọi chuyện đều làm tốt.”

“Tiểu thư, thuộc hạ...” Hồng muốn nói lại thôi, nàng nhìn hai người bên cạnh Mặc Thư Kỳ một chút.

Chu Cầm và Lý Dao cũng rất thức thời, Chu Cầm mở miệng nói: “Nếu thị vệ Hồng đã trở về, vậy hai người chúng ta hai đi về trước. Ngọc tiểu thư nếu như có chuyện gì, phái người thông báo một tiếng là được rồi, chúng ta tạm thời vẫn chưa rời đi.”

“Làm phiền hai vị.”

Sau khi hai người gật gù đầu liền rời đi.

Nhìn thấy đã không có người bên ngoài, Hồng dẫn dắt Mặc Thư Kỳ đến một cái ngõ hẻm bên cạnh khách sạn. demcodon-

Sau khi đến, Hồng lập tức quỳ gối trước mặt của Mặc Thư Kỳ. Lúc này nàng không dám nói chuyện, Mặc Thư Kỳ ý thức được có thể chuyện có chút không ổn, liền lo lắng hỏi: “Làm sao, có phải là Lâm nhi đã xảy ra chuyện gì?”

Hồng nghe được giọng điệu lo lắng của Mặc Thư Kỳ liền biết nàng hiểu lầm, liền vội vàng trả lời: “Không phải, Lâm công tử không có chuyện gì.”

Nghe xong lời Hồng nói, Mặc Thư Kỳ thở phào nhẹ nhõm: “Vậy là chuyện gì?”

“Thuộc hạ chưa hoàn thành nhiệm vụ của Các chủ dặn dò, thuộc hạ, thuộc hạ...”

“Đến cùng có chuyện gì, nói mau.” Mặc Thư Kỳ bị giọng điệu của Hồng làm cho có chút buồn bực.

“Hồi Các chủ, thuộc hạ đã nhìn thấy Lâm công tử, nhưng không làm theo mệnh lệnh đem hắn đuổi về thôn Bách Gia, mà là đem hắn dẫn theo lại đây. Thuộc hạ tự ý quyết định, kính xin Các chủ trừng phạt.” Hồng cúi đầu quỳ một chân xuống đất.

Mặc Thư Kỳ không có lên tiếng, Hồng càng ngày càng lo lắng, lòng bàn tay của nàng đã ra đầy mồ hôi.

Rốt cục Mặc Thư Kỳ mở miệng: “Hồng, người ở bên cạnh ta đã bao lâu rồi?”

Nghe xong lời Mặc Thư Kỳ, Hồng có chút không rõ, lại càng thêm dự cảm bất thường, nhưng nàng không chần chờ, rất nhanh đã trả lời vấn đề của Mặc Thư Kỳ: “Hồi Các chủ, đã hơn hai năm.”

14. Chương 14: Gặp Lại Lâm Lam

15. Chương 15: Đau Đớn Của Mặc Thư Kỳ

16. Chương 16: Nam Cung Lạc Trần

17. Chương 17: Tương Giao

18. Chương 18: Tuyệt Mệnh Sâu Độc

Nghĩ đến Lâm Lam, Mặc Thư Kỳ không khỏi có chút đau lòng: “Được rồi, các người mau đứng lên, ta đồng ý với các người là được.” Thử xem đi, có thể Thanh Cốc thật sự có bí thuật gì có thể giải cổ độc này.

“Dạ, tiểu thư, nhất định sẽ có hy vọng, tiền bối Nam Cung, mời ngài bắt mạch cho tiểu thư nhà ta.” Chanh quay về phía Nam Cung Lạc Trần cầu xin nói.

“Tại hạ sẽ cố gắng hết sức.” Nam Cung Lạc Trần nói xong cũng đem tay để lên trên cổ tay phải của Mặc Thư Kỳ đang duỗi ra, rất lâu, giọng nói của bà có chút nghiêm nghị nói: “Ngọc tiểu thư, người có thể biết mình đã trúng cổ độc, loại sâu độc này tên là tuyệt mệnh sâu độc, là một loại sâu độc cực kỳ độc ác, sâu độc bên trong người bình thường đều không sống hơn mười tám tuổi, hơn nữa loại sâu độc này rất là khó giải.”

“Mặc đã sớm biết, chỉ là có vẻ còn ôm hy vọng, hơn nữa con mắt của Mặc cũng không phải là không thể trị, chỉ là sau khi chữa khỏi con mắt xong thì sâu độc này sẽ càng thêm tùy ý, đến lúc đó sẽ càng thêm vương tay chân.” Mặc Thư Kỳ âm u nói.

“Thực sự là xấu hổ, là tại hạ vô năng, không giúp được Ngọc tiểu thư.” Giọng nói của Nam Cung Lạc Trần hơi khô khan.

“Không sao, Mặc năm nay mười bảy, còn có thể sống được một năm nữa, Mặc thấy đủ.” “Thật sự thấy đủ sao?” Cô không nhịn được hỏi lòng mình, có thể trước đây không gặp được Lam nhi thì cô căn bản là sẽ không để ý chuyện sống chết của mình. Nhưng mà hiện tại, Mặc Thư Kỳ thật sự muốn tiếp tục sống cùng với Lam nhi, nhìn hắn sống không buồn không lo, nhưng mà làm sao vận mệnh lại trêu người như thế.

“Ngọc tỷ tỷ / Mặc tiểu thư / Ngọc tiểu thư.” Tất cả mọi người có chút bận tâm gọi tên Mặc Thư Kỳ.

“Tiền bối Nam Cung, thật sự khó giải sao? Ngay cả một chút biện pháp cũng không có sao?” Lâm Thanh hỏi Nam Cung Lạc Trần.

Nam Cung Lạc Trần cẩn thận suy nghĩ một chút: “Kỳ thật cũng không phải là khó giải, nhưng là thuốc giải này...” Nghe được lời của bà làm cho Mặc Thư Kỳ phảng phất lại nhìn thấy một đường tương lai tốt đẹp.

“Là cái gì? Nói nhanh đi, tiền bối.” Hồng vội vàng hỏi. Mọi người cũng dùng ánh mắt hy vọng nhìn bà.

“Ai, thuốc giải là một loại thuốc trong truyền thuyết, nó gọi là cỏ Thanh linh, truyền thuyết nói cỏ Thanh linh độc gì cũng có thể giải, dùng cỏ Thanh linh thì người đó cũng sẽ vạn độc bất xâm, trường sinh bất tử. Chỉ là loại cỏ này ta cũng chưa từng thấy, thật sự ta cũng nhìn thấy ở tàng thư trong cốc.” Nam Cung Lạc Trần bắt đầu dĩ nhiên nói.

Loại thảo dược này Mặc Thư Kỳ cũng từng đề cập với Hồng, chỉ là cô biết đến cũng không nghĩ bản thân Nam Cung Lạc Trần cũng biết tỉ mỉ như thế.

“Cái đó, tiền bối, vì thế không có người thấy loại cỏ này sao?” Chu Nhược Lan hỏi.

“Cũng không phải, bên trong sách ghi chép, ở một ngàn năm trước có người tên là Thiên Tâm tìm thấy qua. Thiên Tâm này tên thật là Mặc Lan, nàng cực kỳ thông minh, tinh thông thuật cơ quan, khi nàng chết đi đông đảo phu lang của nàng đưa nàng bí mật đi chôn cất, cây cỏ Thanh linh kia cũng cứ như thế biến mất.” Nam Cung Lạc Trần giải thích.

“Thiên tâm? Sweetheart.”* Sau khi nghe được tên của người nọ Mặc Thư Kỳ cảm giác thấy hơi buồn cười.

(*Sweetheart có nghĩa là cưng, anh yêu, em yêu, dùng để gọi người yêu một cách trìu mến, có nghĩa giống như sweetie, honey, baby...)

“Thiên Tâm đó đến cùng chôn ở nơi nào?” Lý Dao nghi ngờ hỏi.

Nam Cung Lạc Trần lắc đầu: “Không có ai biết nàng chôn ở nơi nào, có điều nghe đồn có một vị tham dự mộ nhìn thấy bên trong mộ có không ít vật giá trị không nhỏ chôn cùng, liền lén lút vẽ một tờ bản đồ, muốn đánh cắp bảo vật bên trong mộ. Tấm bản đồ này được nhân sĩ giang hồ đời sau gọi là bản đồ kho báu, đồng thời tấm bản đồ kho báu này ở hai mươi năm trước từng xuất hiện một lần cũng gây nên một hồi gió tanh mưa máu, sau đó cũng không có người hiểu rõ tung tích của nó.”

Nghe xong lời Nam Cung Lạc Trần nói, Mặc Thư Kỳ không khỏi nghĩ nhớ đến thảm án diệt môn hai mươi năm trước của Mặc gia. Khi đó trong thư Mặc Thanh Hàn cũng có nhắc tới tấm bản đồ kho báu kia, nhưng là cụ thể ở nơi nào y cũng không có nói, có thể y cũng không biết. Có điều hiện tại có hy vọng giải sâu độc là tốt rồi, dù cho cơ hội nhỏ bé cô cũng muốn thử một lần, ‘Lam nhi, ngươi nhất định phải chờ ta.’ Mặc Thư Kỳ ở trong lòng âm thầm nói ra.

“Cái đó không phải lại không có hy vọng sao, Mặc, vậy phải làm sao bây giờ?” Lâm Tổ rồi rảo nhìn Mặc Thư Kỳ.

“Không sao, sống chết do vận số, có điều, tiền bối Nam Cung, tại hạ có một chuyện muốn nhờ.” Mặc Thư Kỳ nói.

“Ngọc tiểu thư có việc cứ nói, chỉ cần là tại hạ làm được nhất định sẽ giúp.” Nam Cung Lạc Trần phóng khoáng nói.

“Mặc có thể nói chuyện riêng với tiền bối được không?” Sau khi đưa ra yêu cầu được mọi người đồng ý, Mặc Thư Kỳ và Nam Cung Lạc Trần đi tới một nơi không người.

“Ừm, tiền bối hẳn là biết con mắt của ta rồi, Mặc muốn chữa khỏi con mắt trước, nhưng một mình Mặc không thể làm được, còn xin tiền bối giúp đỡ.” Mặc Thư Kỳ nói sáng tỏ mục đích của mình với Nam Cung Lạc Trần.

“Nhưng là Ngọc tiểu thư có nghĩ tới không, một khi con mắt của ngươi chữa khỏi thì ngươi sẽ phải gánh chịu đau đớn thế nào ngươi có nghĩ tới không.” Nam Cung Lạc Trần có chút không đồng ý nói.

“Mặc biết rất rõ ràng mình đang làm gì, Mặc muốn khôi phục ánh sáng, bất luận đau đớn thế nào Mặc cũng có thể chịu đựng. Bởi vì Mặc có lý do không thể không khôi phục ánh sáng, mong rằng tiền bối giúp đỡ.” Mặc Thư Kỳ cầu xin nói.

“Được rồi, việc này tại hạ giúp, sau khi đến Lâm gia trang tại hạ lập tức chữa trị cho tiểu thư.” Nam Cung Lạc Trần chấp nhận lời cầu xin của nàng ta.

“Chuyện này, còn xin tiền bối giữ bí mật cho tại hạ, lúc này Mặc không có thể nói rõ, cầu xin tiền bối ở dưới bất kỳ tình huống gì cũng không được nói với người khác biết.” Nếu như chuyện con mắt của mình khôi phục để người kia biết sẽ rất phiền phức.

“Được, tại hạ chấp nhận.” Nam Cung Lạc Trần trả lời lại.

Sau khi cùng Nam Cung Lạc Trần đàm luận xong hai người cùng lúc trở lại nơi mọi người đang chờ đợi.

Lúc này sắc trời đã tối, mọi người cũng đều có chút uể oải, sau khi thương lượng thật tốt liền ở tại chỗ dựng lều trại, chuẩn bị ngày hôm sau lại chạy đi, ngược lại nơi đây cách Lâm gia trang cũng không xa, ngày mai nhất định có thể đến. Sau khi thu xếp xong, mọi người phân công hợp tác, Mặc Thư Kỳ bởi vì con mắt bị

mù nên ngốc tại chỗ nghỉ ngơi, vài nam tử đi kiếm củi, nữ tử đi săn thú. Mặc Thư Kỳ dặn dò Chanh đi cùng các nàng, mà Hồng chỉ có thể ở lại nấu thuốc cho cô.

Sau cơm tối, mọi người bắt đầu nghỉ ngơi, mấy người phụ nhân từng nhóm gác đêm, vốn là Mặc Thư Kỳ cũng muốn gia nhập, nhưng là mọi người đều không đồng ý, cuối cùng chỉ có thể nhìn kỹ các nàng phân chia. Ngoại trừ Mặc Thư Kỳ tổng cộng có bảy nữ, đầu hôm Hồng và Lâm Tổ gác đêm, khoảng giữa là Chu Diệp và Lý Dao, cuối cùng là Chu Cẩm và Chanh, mà Nam Cung Lạc Trần giống như Mặc Thư Kỳ bị phải đi nghỉ ngơi.

Vào lúc nửa đêm Mặc Thư Kỳ bị một hồi tiếng vang nhẹ nhàng thức tỉnh, từ sau khi con mắt bị mù thính lực của cô tăng lên rất nhiều, hướng hồ cô luôn luôn ngủ không sâu. Mặc Thư Kỳ sau khi tỉnh lại phát hiện những người khác thật giống như cũng không phát hiện, vì vậy cô ngồi dậy cầm sợi dây bạc trong tay bắn về phía âm thanh phát ra, sau đó đem thu sợi bạc về, một con mèo trắng nhỏ bị cô kéo lại.

Lúc này mấy người phụ nhân cũng đều bị động tác của nàng làm cho thức tỉnh, các nàng đều rất kỳ quái nhìn Mặc Thư Kỳ, nàng chỉ giải thích mình là bị động vật nhỏ này làm thức tỉnh. Mặc Thư Kỳ đưa nó kéo đến bên người, con mèo nhỏ còn kêu meo meo mấy tiếng, mấy người đều rất kỳ quái ở trong rừng rậm làm sao có thể có mèo trắng chứ? Có thể là người nào nuôi không cẩn thận cho chạy ra.

Mặc Thư Kỳ nghe tiếng mèo kêu cảm thấy con mèo này rất đáng yêu, đáng tiếc cô không nhìn thấy, cô để Hồng sắp xếp cẩn thận con mèo nhỏ sau đó mọi người cũng đều đi nghỉ ngơi.

19. Chương 19: Lâm Gia Trang

Ngày hôm sau, mấy nam tử sau khi tỉnh lại đều bị con mèo trắng nhỏ này làm cho mê muội, muốn ôm nó. Nhưng con mèo nhỏ này rất là kỳ quái cứ trốn ở bên chân Mặc Thư Kỳ, không cho bất luận người nào chạm vào, dù nó ăn nó cũng không ăn. Bất đắc dĩ Mặc Thư Kỳ chỉ có thể cúi người xuống đưa tay ôm lấy nó, vốn là cô rất bài xích nó, không muốn để cho nó nhích lại gần mình, nhưng nhìn dáng vẻ của nó vô cùng đáng thương lại không khỏi nhẹ dạ. Con mèo nhỏ ở trong tay Mặc Thư Kỳ thật biết điều, không quấy cũng không nháo, chỉ là nằm yên trong tay cô.

Không biết nó có đói bụng hay không cũng nhận đồ ăn từ trong tay Lâm Thanh vừa mới dứt cho con mèo nhỏ mà nó không ăn, lần này con mèo nhỏ rất nể tình ăn. Nên lúc đi, con mèo này ăn vạ lên thân Mặc Thư Kỳ không cho đi. Lâm Tổ nhìn cười không ngừng, nói con mèo này khẳng định là thích nàng. Mặc Thư Kỳ bất đắc dĩ muốn đem nó ném xuống lại không đành lòng, không thể làm gì khác hơn là ôm nó chạy tới Lâm gia trang, cũng không biết chủ nhân của nó là ai, làm sao lại nuôi ra con mèo nhỏ tính cách kỳ quái như thế.

Sau khi đến Lâm gia trang con mèo nhỏ liền nhảy khỏi cái ôm áp của Mặc Thư Kỳ chạy mất, điều này làm cho Mặc Thư Kỳ không biết nói gì.

Buổi tối, Lâm trang chủ nhiệt tình chiêu đãi các nàng. Khi nghe đến Mặc Thư Kỳ cứu nhi tử bảo bối của bà sau đó liền đối xử rất là nhiệt tình với Mặc Thư Kỳ, liên tục nói cảm ơn nàng; trái lại Lâm Thanh vẫn hững hờ như trước, hẳn rất bất an, thật giống như bài xích mọi người tiếp xúc với mẫu thân của hắn.

Sau khi cơm tối kết thúc, mọi người đều đi nghỉ ngơi.

* * *

Ngày hôm sau, Mặc Thư Kỳ để Chanh đi mời Nam Cung Lạc Trần đến phòng của mình. Khi Chanh dẫn Nam Cung Lạc Trần đến gian phòng của Mặc Thư Kỳ thì nàng đã lấy mũ sa xuống chờ Nam Cung Lạc Trần. Hồng liền đứng bên cạnh Mặc Thư Kỳ, Nam Cung Lạc Trần sau khi nhìn thấy dung mạo của Mặc Thư Kỳ ánh mắt tràn đầy kinh diễm, sau đó giọng có chút run rẩy nói: “Người...”

Mặc Thư Kỳ biết bà đang kinh ngạc cái gì, tướng mạo của mình có năm phần giống như phụ thân, một phần giống như cô. Nhưng vẫn có thể từ trên mặt của mình nhìn thấy một chút bóng dáng của phụ thân,

thể nhưng nghĩ đến phụ thân dặn trong thư, Mặc Thư Kỳ làm bộ không rõ vì sao hỏi bà: “Làm sao, tiền bối, có cái gì không đúng sao?”

“Không có gì, tóc của người làm sao trắng như thế?” Giọng nói của bà hơi khô khan, như là đang che giấu gì đó.

Mặc Thư Kỳ đưa tay vuốt ve mái tóc của mình, sau đó đau thương nói: “Tiền bối, tóc của Mặc có thể là do trời cao trừng phạt Mặc, Mặc không thể nói lý do, cầu xin tiền bối không cần phải hỏi nữa.”

“Nam Cung tiền bối, tại hạ mời tiền bối tới là vì chuyện con mắt, rất xin lỗi đã quấy rầy đến ngài nghỉ ngơi. Nếu như thuận tiện, hiện tại liền bắt đầu đi.”

Nam Cung Lạc Trần đồng ý, sau khi nhận thuốc của Hồng đưa qua liền bắt đầu trị liệu cho Mặc Thư Kỳ.

Sau đó thi châm không lâu, cổ tròng liền không an phận, từng cơn đau nhói truyền đến, cảm giác đau càng ngày càng mạnh. Mặc Thư Kỳ không thể không vận dụng toàn bộ nội lực áp chế, khi kết thúc thì toàn thân cô đã đầy mồ hôi lạnh, toàn bộ quá trình Mặc Thư Kỳ không có phát ra một chút âm thanh nào. Cô không muốn để cho bất luận người nào nhìn thấy một mặt yếu đuối của mình.

Sau khi trị liệu xong xuôi, Mặc Thư Kỳ dùng vải màu xám bịt kín con mắt, bởi vì con mắt vừa mới chữa khỏi còn không thể lộ ra ánh sáng, chỉ có thể dần dần thích ứng mới có thể mở ra. Sau giờ Ngọ*, bọn người Lâm Tổ mời Mặc Thư Kỳ đi ra ngoài dạo chơi, cô lấy lý do con mắt bất tiện nên từ chối. Mọi người bắt đầu còn không đồng ý, nói là trước đây khỏe mạnh đã đi tham quan Đại hội võ lâm ở Ngu thành. Mặc Thư Kỳ chối từ, chỉ nói muốn đi dạo ở Lâm gia trang. Lâm Tổ bất đắc dĩ, cuối cùng cho thị nữ thiếp thân của nàng mang Mặc Thư Kỳ đi loanh quanh ở Lâm gia trang, còn mình mang theo những người khác ra ngoài chơi.

(*Giờ Ngọ: từ 11 giờ đến 13 giờ trưa.)

Thị nữ dẫn Mặc Thư Kỳ đi chậm rãi loanh quanh ở trong trang, nghe thị nữ giới thiệu và Hồng nhắc nhở, Mặc Thư Kỳ ở trong đầu của mình đại khái hiện ra một bức bản vẽ mặt phẳng của Lâm gia trang. Thời điểm đi đến một cái sân khá là bí mật, thị nữ dừng lại, nàng nói trang chủ đã dặn dò, phía trước không có mệnh lệnh của bà bất luận người nào cũng đều không thể tới.

Mặc Thư Kỳ âm thầm để trong lòng, cô ám chỉ cho Hồng một chút, để Hồng nhớ kỹ nơi này, sau đó để Hồng đưa trở lại chỗ ở.

Buổi tối, Mặc Thư Kỳ một thân y phục dạ hành*, dự định đi đến chỗ ban ngày đã nhìn thấy. Cô triển khai khinh công lặng lẽ đến nơi đó. Cô có thể cảm giác được nơi này thủ vệ rất nhiều, hơn nữa mỗi người đều là cao thủ bậc nhất. Mặc dù mình một người có thể đối phó với những thủ vệ kia, nhưng mà con mắt của mình cũng chưa nhìn thấy rõ được, muốn không kinh động các nàng mà tiến vào phòng thì rất khó khăn. Cuối cùng chỉ có thể không cam lòng từ bỏ, sau khi rời khỏi cái sân kia Mặc Thư Kỳ đi tới phía ngoài thư phòng của Lâm Khiếu Thiên. Mặc Thư Kỳ tìm một nơi bí mật nghe Lâm Khiếu Thiên đang cùng mấy người nói chuyện.

(*Y phục dạ hành là y phục màu đen dành đi vào ban đêm.)

“Lâm tỷ, Võ lâm minh chủ lần này nhất định trừ tỷ ra không còn có thể là ai khác.” Một giọng lạnh lạnh nói.

“Đúng đấy, Lâm tỷ, trong võ lâm này trừ tỷ ra còn có ai có thể đảm nhiệm được đây.” Giọng nói của người này rất hấp tấp, giọng điệu rất là nịnh nọt.

“Các vị tỷ muội nói đùa, Võ lâm minh chủ đều là người có tài mới chiếm được, mấy năm gần đây, nhân tài trên giang hồ chồng chất, điều này làm cho Lâm mỗ muốn không phục cũng không được đó.” Lâm Khiếu Thiên cảm thán nói.

“Lâm trang chủ khiêm tốn, gừng càng già càng cay, những nhân tài mới xuất hiện trên giang hồ đó làm sao có thể so sánh được với Lâm trang chủ ngài đây.” Có một giọng nói ôn hòa vang lên.

“Các vị nói lời này có chút khuếch đại rồi, có câu nói: ‘Minh chủ thay phiên làm’, sang năm đến nhà ta, chúng ta cũng không thể bởi vì tuổi tác già một chút liền đem bọn tiểu bối kia đè ở phía dưới.” Một giọng mạnh mẽ nói.

“Vương Nhạc Ngữ, ngươi có ý gì?” Giọng nói lạnh lạnh lại vang lên, lần này bên trong còn xen lẫn một chút bất mãn.

“Ta có thể có ý gì, các vị lễ nào chưa từng nghe qua câu ‘Trường Giang sóng sau đè sóng trước’? Ta chính là không ưa những người cậy già lên mặt kia.” Vương Nhạc Ngữ lý trí nói.

“Vương bảo chủ nói chính mình thật rất giống dáng vẻ chính nghĩa, chuyện Mặc gia hai mươi năm trước kia chính là không có Vương bảo chủ tham dự sao?” Giọng nói ôn hòa nói lần nữa.

“Ai, chuyện Mặc gia trong lòng của tại hạ đây là một đời đều khó mà không thể hối hận.” Giọng điệu của Vương Nhạc Ngữ đau khổ nói.

“Được rồi, các vị tỷ muội không nên lại âm ỉ, chuyện đã qua hãy để cho nó qua đi, đối với Mặc gia, Lâm mỗ cũng rất là tiếc nuối, nhưng là mọi chuyện đã xảy ra, huống hồ, các vị đã có ý sám hối ý, mọi người vẫn là không nên nhắc lại.” Lâm Khiếu Thiên khuyên giải nói.

Bang —— một tiếng làm cắt đứt mấy người nói chuyện, Mặc Thư Kỳ lẳng lặng đứng ở trong bóng tối không nhúc nhích, cô biết dựa theo võ công của nhóm người các ngành căn bản không thể phát hiện mình.

“Ai ——, đi ra, nghe trộm tính là anh hùng hảo hán gì, có muốn gì liền đi ra tranh tài một phen.” Lâm Khiếu Thiên nói.

Bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, chỉ nghe được tiếng hít thở nhẹ nhàng của mọi người, bỗng nhiên, có người đẩy cửa phòng ra bay lên nóc nhà, cùng một hắc y nhân tranh đấu. Mặc Thư Kỳ tuy rằng cái gì cũng đều không nhìn thấy, nhưng cô từ cuộc trò chuyện đứt quãng bên trong của các nàng có thể nghe ra được người ra tay chính là người vừa mới nói ra tiếng lạnh lạnh kia.

Dựa theo Mặc Thư Kỳ suy đoán, chủ nhân của giọng nói lạnh lạnh kia là trang chủ Lý gia trang - Lý Mộng Vân, mà một người khác chính là chủ nhà họ Chu - Chu Phong Tuyết.

20. Chương 20: Mặc Vong Trần

Thời điểm Lý Mộng Vân và hắc y nhân tranh đấu còn lại ba người liền đứng ở một bên nhìn, cũng không có ý ra tay, rất rõ ràng, hắc y nhân không phải đối thủ của Lý Mộng Vân. Thời điểm hắc y nhân sắp bị bắt, Mặc Thư Kỳ mơ hồ cảm giác được võ công của hắn là chiêu thức mà đệ tử Mặc gia hai mươi năm trước quen dùng, rất rõ ràng, tình huống này cũng làm mấy người khác chú ý tới.

Mặc Thư Kỳ giật mình, nghĩ đến hắn có thể là người may mắn còn sống sót năm đó, liền bắn ra sợi dây bạc đem hắn kéo tới bên cạnh mình. Trong lúc mấy người còn chưa kịp phản ứng, Mặc Thư Kỳ nhắc theo cổ áo hắc y nhân nhanh chóng rời đi. Mấy người phản ứng được liền nhanh chóng đuổi theo, Mặc Thư Kỳ rất nhanh đã đem mấy người bỏ lại phía sau.

Mặc Thư Kỳ nhắc theo hắc y nhân đến một nơi không người ở trong rừng cây ngừng lại, cô khẽ cúi đầu hai tay chấp ở sau lưng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Lúc này hắc y nhân đang muốn tiến lên nói cảm ơn nàng, Mặc Thư Kỳ nhanh chóng ra tay đấu với hắc y nhân. Sau khi kiểm tra xong Mặc Thư Kỳ đã xác nhận công phu của hắn chính là của Mặc gia.

Đánh tới một nửa, cảm nhận được hắc y nhân tức giận giờ kiếm đâm về phía Mặc Thư Kỳ liền nhanh chóng hiểu rõ hắn cũng đuổi ra hai ngón tay kẹp lấy kiếm của hắn: “Dừng tay đi.”

Hắc y nhân không để ý đến nàng, tay không tấn công về phía nàng, Mặc Thư Kỳ bắt đắc dĩ điểm huyết đạo của hắc y nhân.

Hắc y nhân hừ một tiếng: “Ta đã bị người bắt, muốn giết muốn mắng cứ tự nhiên muốn làm gì cũng được.” Nói xong liền nhắm mắt lại, nghiêng đầu sang chỗ khác không có nhìn Mặc Thư Kỳ.

Tiếng nói của hắn làm cho Mặc Thư Kỳ biết đó là một nam tử.

Hắc y nhân đợi rất lâu lại không cảm giác được chút nào đau đớn rơi trên người mình, vì vậy hắn rất kỳ quái hơi mở mắt ra, nghi hoặc nhìn Mặc Thư Kỳ.

Ngay khi hắn muốn rời khỏi thì Mặc Thư Kỳ lại chặn đường của hắn, hắn tức giận mở miệng: “Người đến cùng là ai? Cứu ta có mục đích gì?”

Mặc Thư Kỳ không hề trả lời hắn: “Người cùng Mặc gia là quan hệ gì?”

Hắc y nhân ngẩn ra, hiển nhiên là không nghĩ tới nàng sẽ hỏi vấn đề này, sau khi phản ứng lại, hắn mở miệng: “Cái gì Mặc gia? Ta nghe không hiểu người đang nói cái gì.”

“Thật sao?” Mặc Thư Kỳ nhàn nhạt mở miệng.

Giọng điệu của nàng làm cho hắc y nhân cảm thấy một tia kinh hoàng, hắc y nhân căng thẳng mở miệng: “Đúng, ta cái gì cũng không biết.”

“Người tại sao lại lén lút đi nghe các người đó nói chuyện?” Mặc Thư Kỳ nói các người đó tự nhiên chính là mấy người Lâm Khiếu Thiên.

Hắc y nhân bị hỏi ấp úng nói: “Ta... ta... ta đi làm gì mắc mớ gì đến người.”

“Sở Tư Hành là người thế nào với người?” Mặc Ngữ Yên là phụ thân của cháu gái, nếu như Mặc gia thật sự còn có người có thể sống rất khả năng chính là phụ lang của Mặc Ngữ Yên - Sở Tư Hành. Thời điểm Mặc Thư Kỳ xử lý nhà cũ của Mặc gia phát hiện dấu vết có người đến bái tế qua, cô liền rõ ràng năm đó Mặc gia rất có khả năng có người còn sống. Sau khi cô tra xét phát hiện năm đó phụ lang Mặc Ngữ Yên - Sở Tư Hành cũng không ở Mặc gia. Y tránh được một kiếp, thế nhưng Mặc Thư Kỳ tìm đã lâu đều không có tìm được, vốn là đã sắp muốn từ bỏ, nhưng mà chợt phát hiện thiếu niên này biết võ công của Mặc gia, cô lưỡng lự thiếu niên này rất có thể biết Sở Tư Hành.

“Người biết phụ thân?” Hắc y nhân kinh ngạc hỏi một câu.

“Người là nhi tử của Sở Tư Hành?” Mặc Thư Kỳ hơi kinh ngạc, cô có nghĩ tới thiếu niên này là đồ đệ của Sở Tư Hành hoặc nghĩa tử, lại không nghĩ rằng hắn có thể là nhi tử của Sở Tư Hành. Mặc Thư Kỳ không khỏi có chút cảm thán.

“Người là người xấu, giết ta đi, ta cái gì cũng sẽ không nói cho người biết.” Hắc y nhân mạnh mẽ nói.

Mặc Thư Kỳ thở dài một hơi: “Nếu như người đúng là nhi tử của Sở Tư Hành, như vậy ta chính là cô cô của người, tên của ta là Mặc Thư Kỳ, phụ thân là Nhị thiếu gia Mặc gia - Mặc Thanh Hàn.”

“Cái gì??? Cô cô, người có chứng cứ gì?”

“Con cháu Mặc gia sinh ra đều sẽ xăm lên một đóa hoa mai màu đen ở trên người, đây là bí mật của Mặc gia, chỉ có con cháu dòng chính của Mặc gia mới biết, người xem.” Mặc Thư Kỳ cởi ra y phục của mình, bắt đầu vén tóc bạc chặn ở trên lưng, lộ ra hoa mai đen trên vai trái.

Thiếu niên nhìn hoa mai đen cúi đầu, hắn rõ ràng người trước mắt này cũng không có lừa gạt mình, ngẩng đầu lên lại nhìn thấy bờ vai trắng như tuyết của Mặc Thư Kỳ, miếng vải bịt mắt ở gò má hơi nóng lên. Giữa lúc mặt của hắn đỏ lên thì Mặc Thư Kỳ như là phát hiện hắn rối rắm, chậm rãi kéo y phục lên.

Toàn bộ động tác như nước chảy mây trôi, tao nhã vạn phần, hắc y nhân nhìn có chút bị mê hoặc.

Sau khi xem xong, hắc y nhân cũng nhắc ống tay áo của mình lên, Mặc Thư Kỳ không nhìn thấy, cô chỉ có thể nhẹ nhàng đưa tay ra chạm vào, hắn biết cô muốn làm gì, cho nên cũng không có né tránh.

Ngón tay của Mặc Thư Kỳ tinh tế mà thon dài, ánh trắng chiếu ở phía trên, phảng phất ngón tay giống như là trong suốt vậy, tay cô nhẹ nhàng chạm vào cánh tay trơn bóng của hắc y nhân, miêu tả ra một dấu ấn đóa hoa mai.

Tay của Mặc Thư Kỳ lạnh lẽo có chút thấu xương, hắc y nhân lạnh hơi co rúm lại.

Xác nhận xong, Mặc Thư Kỳ thu tay về, giọng nói lạnh nhạt của cô chuyển thành ôn hòa: “Người tên là gì?”

Hắc y nhân lấy miếng vải đen trên mặt xuống: “Cô... Tiểu cô cô, ta tên Mặc Vong Trần.”

Dung mạo của thiếu niên rất là xinh đẹp đáng yêu, khoảng chừng mười bảy - mười tám tuổi, có thể bởi vì con mắt bị mù nên Mặc Thư Kỳ không nhìn thấy dung mạo của hắn, có điều tiếng nói của hắn nói cho Mặc Thư Kỳ biết hắn hẳn là một thiếu niên rất đáng yêu.

“Phụ thân người đâu?”

Nghe được vấn đề của Mặc Thư Kỳ, Mặc Vong Trần trở nên hoảng hốt, hắn chậm rãi mở miệng nói: “Phụ thân, y... y đã qua đời từ ba tháng trước.”

“Qua đời?” Mặc Thư Kỳ hơi kinh ngạc.

“Ừm.” Mặc Vong Trần gật gật đầu: “Năm đó phụ thân được chuẩn đoán ra có thai, y rất cao hứng, liền đi tới Lạc Hà tự dâng hương. Nhưng đang trên đường trở về gặp phải một đám hắc y nhân, là một thiếp thân tiểu thị chết thay y. Cho nên phụ thân mới tránh được một kiếp, phụ thân ý thức được kỳ lạ liền trở về Mặc gia. Lúc này mới phát hiện Mặc gia đã không còn người sống, lúc đó phụ thân muốn cùng chết chung với mẫu thân, nhưng mà nghĩ đến thai nhi trong bụng sẽ là cốt nhục duy nhất của Mặc gia, liền từ bỏ cái ý nghĩa này. Y không dám về Sở gia, sợ sẽ mang đến tai họa cho Sở gia, liền mang theo ta mai danh ẩn tích, cũng ở trong bóng tối điều tra chân tướng Mặc gia diệt môn, cũng là sau khi phụ thân qua đời, ta mới biết những chuyện này. Phụ thân nói cho ta biết năm đó Mặc gia diệt môn có thể cùng tứ đại gia tộc đang ở trên giang hồ có quan hệ, ta liền đến nơi này, nhưng mà suýt chút nữa bị tóm, may là cô cô giúp đỡ.”

“Ai, Mặc Vong Trần, đừng quên trước kia, những lời mà tỷ phụ đang nhắc nhở chính mình.” Mặc Thư Kỳ cố nén không khỏe nhẹ nhàng vỗ vào bả vai của hắn, cho dù là người thân của mình cô cũng rất khó đi chạm vào: “Các người đã chịu nhiều đau khổ rồi, yên tâm đi, người Mặc gia sẽ không chết vô ích, đau khổ của tỷ phụ sẽ không nhận không, những người kia sẽ không nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật, ta sẽ vì người Mặc gia đòi lại công đạo.” Giọng của Mặc Thư Kỳ lạnh lẽo nhưng lại kiên định nói.

“Tiểu cô cô, ô... ô...” Mặc Vong Trần nghe được lời của Mặc Thư Kỳ nói xong, giống như đứa trẻ chịu oan ức khóc lên. Mặc Thư Kỳ nghĩ, phụ thân vừa mới qua đời, hắn là một nam tử lại xuất hiện trên giang hồ, tất nhiên là chịu không ít khổ sở.

21. Chương 21: Đại Hội Võ Lâm [1]

“Được rồi, không sao rồi, tất cả đều quá khứ.” Mặc Thư Kỳ an ủi. Mặc Vong Trần không nói gì, chỉ là trong miệng phát ra âm thanh ô... ô...

Một lúc sau, hắn ngừng lại không gào khóc nữa.

“Vong Trần, tuổi ta hơi nhỏ hơn người, không ngại liền trực tiếp gọi tên của ta đi!” Mặc Thư Kỳ nói với hắn.

“Không muốn, tiểu cô cô chính là tiểu cô cô, Vong Trần làm sao có thể gọi thẳng tên của ngài được.” Hắn rất cố chấp phản bác kiến nghị của Mặc Thư Kỳ, Mặc Thư Kỳ không cách nào chỉ có thể nghe theo hắn, cứ như vậy, Mặc Thư Kỳ có một điệt tử* lớn tuổi hơn mình.

(*diệt tử = cháu trai.)

“Đúng rồi, người sau này không nên lỗ mãng như vậy, lần này là ta vừa vận đuổi tới, nếu như ta không đuổi tới, đã xảy ra chuyện gì không tốt rồi.” Mặc Thư Kỳ cảnh cáo hắn. demcodon-

“Tuân mệnh, tiểu cô cô, Vong Trần nhất định nghe lời.” Mặc Vong Trần miệng đầy chân chó đồng ý.

“Người đó, đúng rồi, người đang ở nơi nào?” Nghĩ đến thiếu niên này cô độc một mình, cô không khỏi có chút lo lắng hỏi.

“Ừm, cái này, ta mới vừa đến Ngụ thành, còn chưa tìm được chỗ ở. Cô cô, ngài giúp đỡ thu nhận ta đi.” Mặc Vong Trần vô cùng đáng thương nói.

“Được.” Mặc Thư Kỳ cúi xuống ngọc bội đeo giả của mình từ bên hông đưa cho hắn: “Cầm cái này, đến Tổ Ngọc các đi tìm một nữ nhân gọi Tử, đem ngọc bội này giao cho nàng ta, nàng ta sẽ chăm sóc ngươi.”

“Dạ, tiểu cô cô, vậy ta đi trước, ngài cũng mau trở về đi!” Nói xong, liền vội vội vàng vàng rời đi.

Dáng vẻ của hắn oai oai nghiêm nghiêm, làm cho Mặc Thư Kỳ có chút lo lắng: “Trên đường đi nhớ chú ý an toàn.”

“Biết rồi.” Xa xa truyền đến giọng nói của Mặc Vong Trần.

Sau khi đưa Mặc Vong Trần đi, Mặc Thư Kỳ nhanh chóng trở lại phòng khách, sau khi thu xếp xong, cô lên trên giường ngồi thiền, không lâu liền nghe được tiếng bước chân không đồng đều đang đến gần.

“Cốc - Cốc -” một hồi tiếng gõ cửa vang lên: “Đã làm phiền, Ngọc tiểu thư, người ở đâu?” Giọng nói mạnh mẽ của Lâm Khiếu Thiên truyền vào lỗ tai Mặc Thư Kỳ.

“Ở đây, xin chờ một chút.” Mặc Thư Kỳ đi xuống giường mang mũ sa xong mới mở cửa phòng, nhẹ giọng hỏi: “Là Lâm trang chủ à, tìm tại hạ có chuyện gì không?”

“Ngọc tiểu thư, xin hãy tha lỗi vì đã quấy rầy, chỉ là, đêm nay có kẻ trộm tiến vào trong trang. Lâm mỗ sợ quấy rầy đến Ngọc tiểu thư, cho nên tiến vào xem một chút.” Lâm Khiếu Thiên giải thích.

“Vậy à? Còn có chuyện như vậy?” Mặc Thư Kỳ làm bộ nghi hoặc nói.

“Ừm, Ngọc tiểu thư không nhìn thấy hắc y nhân sao?” Lâm Khiếu Thiên hỏi.

“Hắc y nhân à, vậy thật không có nhìn thấy.” Mặc Thư Kỳ điệu giọng trả lời.

“Như vậy sao, vậy Lâm mỗ đã quấy rầy.” Nói xong, Lâm Khiếu Thiên dự định rời đi, Mặc Thư Kỳ rất bình tĩnh đứng cửa chờ Lâm Khiếu Thiên rời đi. Bỗng nhiên, cô cảm giác được Lâm Khiếu Thiên ra đòn gió quét về phía đầu của mình. Mặc Thư Kỳ làm bộ không phát hiện, nói: “Làm sao thể Lâm trang chủ, còn có chuyện gì sao?”

Nhìn thấy dáng vẻ của Mặc Thư Kỳ cũng không có phát hiện gì, Lâm Khiếu Thiên thả xuống nghi ngờ trong lòng, như là xác định nàng là một người mù liền thu tay về: “Không có chuyện gì, kính xin Ngọc tiểu thư nghỉ ngơi thật tốt.” Sau đó mang theo mọi người liền rời khỏi.

* * *

Ngày hôm sau, Đại hội võ lâm mà mọi người chờ mong rất lâu đã bắt đầu, Đại hội võ lâm mỗi năm cử hành một lần, đại hội là chọn ra Võ lâm minh chủ nhiệm kỳ mới. Các vị giang hồ hảo hán dồn dập tới đây tham gia, hình thức tuyển cử là luận võ, người thắng cuối cùng sẽ chuẩn bị so đấu ván cuối với Võ lâm minh chủ lần trước. Nếu là thắng, như vậy nàng chính là tân Võ lâm minh chủ. Nếu là thua, có hai phương án có thể lựa chọn, đầu tiên là do lão tiền bối đức cao vọng trọng trên giang hồ đến suy đoán Võ lâm minh chủ lần trước có khuyết điểm gì không. Nếu như ưu - khuyết điểm đều không có, như vậy liền tiếp tục đảm nhiệm, ngược lại phải luận võ tuyển ra minh chủ thích hợp một lần nữa.

Sân bãi luận võ bốn phía được bài trí chỗ ngồi chỉnh tề, Hồng đẩu Mặc Thư Kỳ cùng các vị nhân sĩ võ lâm đi đến hội trường. Các Đại chương môn dẫn môn nhân của mình cũng đều liên tục vào ngồi. Mặc Thư Kỳ được an bài ở một vị trí tương đối hẻo lánh, người ở đây rất ít, ngồi cùng cô ở đây còn có mấy vị công tử tiểu thư của tứ đại gia tộc. Trên bàn trước mặt các nàng bày mấy bàn điểm tâm tinh xảo, còn có trà thơm đã pha sẵn, vị trí tuy hẻo lánh thế nhưng tầm nhìn rất tốt, tình huống gì xảy ra cũng có thể nhìn thấy toàn bộ hội trường, có thể thấy được người cho an bài vị trí này rất dụng tâm.

Lúc vừa mới bắt đầu, Lâm Khiếu Thiên ở phía trên phát biểu cảm nghĩ một hồi, sau đó người chủ trì liền tuyên bố luận võ chính thức bắt đầu. Người chủ trì Đại hội võ lâm lần này là một vị lão phụ nhân tóc trắng xoá, bà tên là Vân Trung Tử, ở trên võ lâm là một bà lão rất có danh vọng.

Mấy người phụ nhân bên cạnh Mặc Thư Kỳ cũng đều có báo danh, nhưng số thứ tự của các nàng còn ở phía sau. Đại khái là ngày thứ nhất không tới phiên các nàng, cho nên mấy người rất là bình tĩnh cùng cô

ngồi chung một chỗ, nhìn trên sân luận võ cười cười nói nói. Trên đài đánh kịch liệt, mọi người dưới đài xem cũng là cảm xúc mãnh liệt dâng trào. Mấy người bên cạnh Mặc Thư Kỳ thỉnh thoảng phán xét chiêu thức của người vừa luận võ từ trên đài xuống đài, nghĩ lại nếu như đổi thành mình thì nên đáp trả như thế nào, có lúc còn khen ngợi võ nghệ cao siêu của mọi người từ trên đài vừa xuống. Mặc Thư Kỳ ở một bên yên tĩnh nghe các nàng nói chuyện, có lúc nghe được đoạn nói đùa ngắn cũng là cười cười dịu dàng, thời gian này cứ như vậy dần dần trôi qua.

Đến buổi tối, bốn phía đều dựng cây đuốc thẳng lên, một chút đều không cảm giác buổi tối u ám. Luận võ ngày hôm nay cũng sắp kết thúc, tất cả mọi người nhìn ra rất tận hứng, từng người từng người ý chí chiến đấu sục sôi. Một ngày ngồi yên tĩnh làm cho Mặc Thư Kỳ cảm giác được vẻ uể oải, không phải trên thân thể mệt mỏi, mà là tâm mệt mỏi, thân ở nơi phàm trần ồn ào mà bên trong tâm hồn lại cảm giác được vô cùng cô độc, phảng phất như bị toàn bộ thế giới vứt bỏ.

Tâm tình có chút buồn bực, Mặc Thư Kỳ không muốn lại ngồi xuống: “Các vị, Mặc cảm thấy hơi uể oải, muốn xuống đi nghỉ ngơi, rất là xin lỗi, quấy rầy đến hứng thú của các vị.” Trong giọng nói của cô mang lấy vẻ uể oải, thật giống như đang chứng minh mình không phải nói giả vờ.

“Không có chuyện gì, Mặc, là ta sơ sẩy, đã quên thân thể của người không được khỏe, Hồng cô nương, nhanh đưa tiểu thư nhà ngươi về nghỉ ngơi đi.” Chu Cẩm áy náy nói. Những người khác cũng theo phụ họa.

“Dạ, Chu tiểu thư. Tiểu thư, chúng ta đi thôi.” Hồng nói xong, liền để tay lên xe đẩy, chuẩn bị mang Mặc Thư Kỳ rời đi.

“Ừm, các vị, cáo từ, ngày mai gặp.” Mặc Thư Kỳ quay về bọn họ gật gật đầu.

* * *

Đại hội võ lâm ngày thứ hai Mặc Thư Kỳ lấy thân thể không khỏe nên không có đi tham gia. Lúc sáng sớm, Lâm Tố và bọn người Lâm Thanh tìm đến cô thì cô còn nằm ở trên giường. Bọn họ nói với Mặc Thư Kỳ cố gắng giữ gìn sức khỏe của mình cho tốt liền rời đi. Nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, Mặc Thư Kỳ ở trong lòng âm thầm nói tiếng xin lỗi, cũng không biết sau khi mình đem tất cả mọi chuyện ra vạch trần còn có thể làm bằng hữu hay không, tất cả tùy duyên đi.

“Hồng, chuẩn bị xong chưa?” Giọng của Mặc Thư Kỳ lạnh như băng hỏi Hồng.

“Dạ Các chủ, tất cả đã chuẩn bị xong, chỉ chờ đến ngày mai.” Hồng cung kính nói.

“Ừm, rất tốt.” Mặc Thư Kỳ gật gật đầu, nhìn thấy dáng vẻ người bên cạnh muốn nói lại thôi, Mặc Thư Kỳ mở miệng nói: “Làm sao, còn có chuyện gì?”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-lang-ngoc-cua-ta>